

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE ONTVOERDE BRUIDEGOM

N° 2395

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De ontvoerde bruidegom

HOOFDSTUK I

PROFESSOR LYNCH ZINT OP WRAAK

In het laatst van november van het jaar 1935 op een stormachtige avond, zaten in de kale gelagkamer van een kleine herberg in het Eastend van Londen een zestal mannen rondom een wrakke tafel geschaard, waarop een half dozijn glazen stond, benevens een aantal geledigde biervlessen.

Het uiterlijk van deze mannen verschilde op in het oog lopende wijze.

Twee hunner zagen er uit als kade-werkers of dagloners.

Zij hadden een grof gezicht en hun handen wezen op zware arbeid.

Beiden zogen aan een pruttelende tabakspijp en luisterden blijkbaar vrij onverschillig naar hetgeen een derde man van het kleine gezelschap vertelde.

Deze had geheel het uiterlijk van een winkeller op z'n zondags.

Hij had een pafferig bleek gelaat, was gekleed in een licht grijs pak en kauwde op een grote zware sigaar.

Hij leunde met beide armen op het

tafelblad en wendde zijn waterblauwe ogen langzaam van de een naar de ander.

Een vierde man droeg een versleten uniform van chauffeur.

Hij was zeer klein, had gitzwart haar en kleine, donkere ogen.

De twee laatsten van het gezelschap tenslotte waren beslist gekleed als heren.

Zij droegen een onberispelijk rokcostuum en daarover heen losjes een met rode zijde gevoerde cape.

Hun glad geschoren gelaat was bleek en droeg de sporen van een losbandig leven.

Zij hielden een monocle in het oog geklemd en rookten vol welbehagen hun sigaretten, zonder veel acht te geven op hun vier metgezellen.

Nu en dan wierp een hunner een ongeduldige blik op zijn horloge.

— Onze meester blijft lang weg, merkte eindelijk een der beide heren op.

— Dat is verwonderlijk genoeg, zei de ander, want meestal is hij de stiptheid in persoon. Je kunt er dan ook wel zeker van zijn, dat een dringende reden hem belet op het afgesproken uur bij ons te zijn.

— Hebt gij de meester nog onlangs gesproken? vroeg nu de man in het lichte pak, terwijl hij langzaam zijn sigaar van de ene mondhoek naar de andere liet rollen.

— Het is bijna een volle week geleden, antwoordde de aangesprokene. Ik zal het niet licht vergeten. Nooit heb ik hem zo woedend gezien. Een ogenblik dacht ik, dat hij zich aan zich zelf zou vergrijpen.

— Waarom was dat dan? vroeg nu een der beide kadewerkers nieuwsgierig.

— Weet je dat niet eens? hernam de man in het avondtoilet. Wel, die vervloekte John Raffles had hem juist een paar uren geleden een poets gebakken.

— En was hij daar zo kwaad om? ging de ander voort.

— Ik geloof waarachtig wel, dat er reden toe was, zei de aangesprokene, terwijl hij de schouders ophaalde. Want die poets kostte onze baas, en dus ook

ons genootschap, enige miljoenen.

— Alle duivels, riep de man in het lichte pak uit, terwijl hij de vuisten balde en zijn pafferig gelaat een heel andere uitdrukking kreeg.

Dan wil ik ook wel geloven dat de chef woedend was.

— Is dat de reden waarom hij ons hier ontboden heeft? vroeg nu de chauffeur.

— Ik weet het niet, antwoordde een der heren in avondtoilet, maar ik vermoed, dat het in verband staat met de plannen van de chef om zich op de Grote Onbekende te wreken.

Op dat ogenblik werd er op eigenaardige wijze op de ene deur van het vertrek geklopt.

Alle mannen sprongen op, wierpen elkander een snelle blik toe en tastten naar hun zakken.

— Wie is daar? vroeg een der heren op gedempte toon, terwijl hij dicht op de deur toetrad.

— De chef, klonk het aan de andere kant.

— Geef het wachtwoord.

— John Raffles, klonk het terug.

De man bij de deur draaide de sleutel in het slot om, en er trad een man van hoge lichaamsbouw binnen, tot aan de oren in de hoge kraag van zijn overjas gedoken.

Men kon zijn gelaat pas goed onderscheiden, toen hij zijn breed gerande hoed afzette en nadat hij zijn jas had uitgetrokken en op een stoel geworpen.

Deze man was professor Lynch, de Koning der Misdadigers geheten.

Hij was de geheimzinnige aanvoerder van een wijd vertakte misdadigersbende die niet alleen in Londen, en zelfs niet alleen over geheel Engeland, maar over de hele wereld haar vertakkingen had en leden telde.

Toch hadden slechts weinige leden van dit geheime misdadigersgenootschap hun chef ooit van aangezicht tot aangezicht gezien.

Meestal werden zijn bevelen door zijn adjudanten overgebracht.

De titel van deze gevaarlijke man was volstrekt niet fictief, want Lynch was inderdaad professor in de natuur-

kunde en in de chemie. Althans: geweest, want hij had zijn hoogleraarschap er reeds lang geleden aan gegeven.

Lynch kwam echter nog in aanraking met hoge wetenschappelijke kringen, en had aldus toegang in de huizen der rijkste en meest aanzienlijke Engelsen.

Nog nooit was het bij een dezer gastheren op gekomen, dat zijn gast met zijn alom bekende naam en zijn uitgebreide kennis tevens het hoofd was van een der gevaarlijkste misdadigersbenden, welke ooit bestaan hebben.

Gevaar voor ontdekking behoefde Lynch voorlopig niet te vrezen.

Er heerste een ijzeren discipline onder de bandieten, waarover hij het bevel voerde en alle vergrijpen werden zwaar gestraft, het verraad zelfs met een gewelddadige dood, waarvan zelfs de stoutmoedigste benedeleden niet dan met een huivering van afschuw en fluisterend durfden spreken.

Ook nam professor Lynch zelden in persoon deel aan de ondernemingen, welke hij uitdacht.

Hij vergenoegde er zich mede de plannen op te maken en liet het aan zijn ondergeschikten over ze uit te voeren.

Er moest dan ook wel iets gewichtigs gaande zijn, dat professor Lynch een deel van zijn incognito prijs gaf en zich persoonlijk begaf te midden van enige ondergeschikte benedeleden, waarvan er zeker vier hem nog nooit gezien hadden.

Lynch was zeer lang en stak bijna een hoofd uit boven de beide als heren geklede bandieten, die toch zeker niet tot de kleinsten behoorden.

Zijn scherp getekend gelaat eindigde in een lange, ijle baard, waarin hij voortdurend met de dunne vingers zijner rechterhand woelde.

Daar de lamp in het vertrek tamelijk hoog was opgehangen, kon men op dit ogenblik weinig van zijn donkere ogen zien, die als het ware overluisfeld waren door dikke, borstelige wenkbrauwen.

Zonder een woord te spreken nam professor Lynch aan de tafel plaats en keek de zes mannen beurtelings onderzoekend aan.

Toen klonk zijn zware stem:

— Ik heb jullie hier ontboden in een

ernstige zaak, mannen. Ik heb een mijner adjudanten opdracht gegeven zes schrandere leden van ons genootschap uit verschillende standen der maatschappij uit te zoeken en beschikbaar te houden. Misschien hadt gij tot dusverre nog geen gelegenheid om u te onderscheiden, welnu, dan zal die gelegenheid zich nu wellicht voordoen. Gij weet, dat ik evengoed weet te straffen, als vorstelijk te belonen.

Lynch wachtte even, terwijl de zes mannen hem nieuwsgierig aankeken.

Toen vervolgde hij:

— Aan een uwer heb ik reeds medegedeeld op welke wijze Raffles mijn plannen heeft gedwarsboord en ons genootschap daardoor enige miljoenen armer gemaakt.

Lynch balde als onwillekeurig de vuisten, toen hij deze woorden sprak.

— Ik had mijn netten goed gespannen. Ik had het spoor ontdekt van een erfenis, die aan een jong meisje ten deel moest vallen. Ik had één mijner mannen, knap als een Adonis op haar afgezonden, die ik met haar wilde doen trouwen. Mijn Hindoes hadden die vervloekte Raffles tot tweemaal toe bijna onschadelijk gemaakt en toch is alles nog mislukt. Hij heeft een mijner mannen zwaar gewond, hij heeft mijn trouwe hond Nero een kogel door het lichaam gejaagd, zodat ik vreesde voor het behoud van het dier, hij heeft het jonge meisje op een veilige plek gebracht, die ik niet ken en reeds is haar huwelijk met een papjongen en melkmuil afgekondigd, en ten slotte heeft hij mij zelf ten diepste vernederd.

Lynch had deze laatste woorden bevend van woede uitgesproken.

Zijn gelaat had een asvale tint verkregen en al het bloed was uit zijn lippen geweken.

Zijn stem klonk rauw, toen hij vervolgde:

— Dat kan zo niet langer. Een van ons beiden is te veel op deze wereld. Telkens vind ik die man op mijn weg, en tot dusverre telkens tot mijn schade en schande.

Teveergeefs heb ik getracht hem over te halen een der onzen te worden. Met

een minachtend lachje heeft hij mij de deur gewezen. Welnu, hij zal zien wat het betekent de Koning der Misdadigers te trotseren.

Hij kneep zijn ogen dicht en sissend kwam het over zijn lippen:

— Er moet een eind aan gemaakt worden, en daarbij heb ik jullie nodig.

— Weet gij onder welke vermomming John Raffles leeft? waagde een der bandieten in avondtoilet te vragen.

Professor Lynch wierp de vrager een stekende blik toe.

— Als ik dat wist, had ik uw hulp niet nodig, antwoordde hij. Die man vermomt zich onder honderde gedaanten en nadat hij mij de laatste maal ontglipt is, heb ik zijn spoor niet kunnen terug vinden. Het enige dat ik weet is, dat hij te Londen vertoeft.

— Maar chef, duidt het mij niet ten kwade, maar die aanwijzing is tamelijk vaag, merkte nu de andere bandiet met de monocle op.

— Toegegeven, bromde Lynch en ik zou dan ook misschien van de vervolging geheel moeten afzien, daar ik van het toeval niet veel verwacht, als ik niet zo gelukkig was te beschikken over een middel om John Raffles terug te vinden.

— En dat middel? vroeg de man in het lichte pak nieuwsgierig, terwijl hij zijn fletse ogen vol bewondering op de gevreesde chef richtte.

— Nero, mijn hond, antwoordde Lynch kortaf.

Het beest is zwaar gewond, maar de kogel is er uit en het dier is zo goed als genezen. Over een dag of vier zal hij in staat zijn, zijn plicht weer te vervullen.

Het dier is bijna een uur in de woning van John Raffles geweest en ik heb mij van een paar zijner kledingstukken weten meester te maken. Gij weet dat niet zo, maar er is misschien geen tweede hond in de wereld, wiens reukorgaan en speurzinn in zo hoge mate ontwikkeld is als die van Nero.

— Dus, als ik het goed begrijp, merkte nu een der als kadewerkers ver-

klede mannen op, moeten wij met behulp van de hond Raffles trachten terug te vinden.

— Juist, daarvoor heb ik mannen willen gebruiken, die gewoon zijn zich in verschillende kringen der maatschappij te bewegen, daar ook Raffles zich in een of andere vermomming, nu eens hier en dan weer daar bevindt. Nu eens kadewerker is, dan weer jockey, en met evenveel gemak de rol van kelner vervult als die van winkelchef in een grote modezaak.

— Goed, maar ik vrees, dat hij het dier dadelijk zal herkennen, riep de man in het lichte pak uit.

— Daar heb ik natuurlijk ook reeds aan gedacht, viel Lynch hem op minachtende toon in de rede. Nero is een wolfs-hond. Teneinde zijn wond beter te kunnen genezen, heeft de veearts hem voor een gedeelte moeten kaalscheren. Als ik dit ook met het overige van zijn lichaam laat doen, zal hij stellig niet te herkennen zijn, vooral daar Raffles hem slechts kort heeft gezien. Jullie nemen beurtelings de hond enige dagen bij je nadat ik jullie met hem vertrouwd heb gemaakt, je geeft het dier iedere ochtend lucht van het goed van Raffles, en dan zal de duivel wel de hand in het spel moeten hebben, als wij de kerel niet eindelijk vinden.

— Dat mag zo zijn, chef, merkte nu een der bandieten in avondtoilet op, maar dat kan heel lang duren.

— Al zou het een maand, al zou het een jaar, ja, al zou het tien jaren duren, riep Lynch woest uit, terwijl hij zijn vuist met geweld op het tafelblad liet neerkomen. Ik moet en ik zal die vervloekte John Raffles in mijn macht krijgen.

Er ontstond enig zwijgen.

Alle aanwezigen waren onder de indruk gekomen van de felle haat, die uit de woorden en de gelaatsuitdrukking van de chef sprak.

— Over een paar dagen zal een mijner vertrouwde mannen de hond bij een van jullie thuis brengen, vervolgde Lynch. En je zult spoedig bemerken, dat ik

niet te veel van Nero gezegd heb. Als Raffles zich binnen een afstand van tien mijlen van de hond bevindt, dan zal hij hem even zeker ruiken alsof hij vlak voor hem stond. Wij beginnen, bijvoor-

beeld, in een wijk in het centrum van de stad en trekken zo geheel Londen door. En nogmaals, al zou het jaren duren, ik zal en moet John Raffles terugvinden.

HOOFDSTUK II

RAFFLES BERAAMT EEN GROOTS PLAN

Omstreeks twee uur na middernacht van diezelfde dag zat Charles Brand, de jonge vriend en trouwe medewerker van Lord William Aberdeen, in een gemakkelijke stoel, die bij de open haard was geschoven, in de fraaie bibliotheek van de grote villa, welke zijne Lordschap aan de Cromwellstreet bewoonde.

De jonge man was verdiept in de lezing van een boek en wierp van tijd tot tijd een blik op de pendule, die op de schoorsteenmantel stond.

Plotseling hief hij luisterend het hoofd op.

Zijn scherp oor had het grind op een der paden van het park achter het huis horen kraken.

Hij hoorde hoe er zacht een deur achter in het huis geopend en weer gesloten werd.

Er naderden voetstappen en de deur van de bibliotheek werd geopend.

Een man van hoge gestalte in een tamelijk versleten winterjas en een deukhoed, die betere dagen had gekend, trad binnen.

Toen hij zich van deze kleren had ontdaan, vertoonde hij het uiterlijk van een man van ongeveer veertigjarige leeftijd, met hoogrood gelaat, kleine, rossige bakkebaarden en dichtgeplant rossig haar, keurig geborsteld en gekamd

in een glanzende scheiding.

Een kort zwart colbertje en zwart strikje gaven hem het uiterlijk van de kelner van goede huize.

Zodra Brand de binnenkomende had gezien, stond hij op en trad hem met uitgestoken hand tegemoet.

— Welkom thuis, riep hij vrolijk uit. Je zult het wel koud hebben, mijnheer de ober-kelner uit hotel Cecil?

— Ik erken dat een flink vuur mij goed zal doen, Charles, antwoordde de binnengekomene. Maar sta mij toe, dat ik mij eerst even ontdoe van deze vermomming.

Met deze woorden nam de kelner behoedzaam de rossige pruik af, die zijn haar bleek te bedekken, verwijderde de beide bakkebaardjes, trad naar de deur toe en zei lachend:

— In mijn slaapkamer zal ik mij wel verder van oberkelner tot John Raffles metamorphoseren.

Inderdaad, de gewaande kelner was niemand anders dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, die onder het mom van Lord William Aberdeen sedert jaren de villa in de Cromwellstreet bewoonde.

Na een korte poos keerde Raffles in het vertrek terug.

Hij was nu in een gemakkelijk huis-

jasje gestoken, een sigaret tussen de lippen.

Zijn haar was licht grijzend, zijn gelaat geheel gladgeschoren, zodat zijn energieke trekken duidelijk uitkwamen.

Zijn grijze ogen glansden vrolijk toen hij zich naast zijn vriend in een gemakkelijke stoel bij het vuur liet vallen, zijn lange benen behaaglijk uitstrekkend.

— Wel, zijn de ontvangsten goed geweest? vroeg Brand opgewekt.

— Niet te klagen, amice, antwoordde Raffles, terwijl hij de hand in zijn broekzak stak en met een hand vol geld rammelde. Er waren een stuk of wat jongelui, nog niet helemaal dronken, maar ook verre van nuchter, die grote fooien gaven. Ik kan mij nu begrijpen, dat er vrij wat sollicitanten waren naar de betrekking van oberkelner in het bekende Londense hotel, toen ik daar een week geleden ging solliciteren.

— Het was maar heel gelukkig, dat je zulke uitstekende getuigschriften had, merkte Brand lachend op.

— Uitstekend waren zij zeker, hernam Raffles. Het is maar jammer, dat zij een voor een waren nagemaakt.

— En heeft niemand enige achterdocht gekregen?

— Maar Charles, riep Raffles op gemaakt verontwaardigde toon uit, je tast mij in mijn eer aan. Mijn chef is zeer tevreden over mij en verklaart aan iedereen die het horen wil, dat hij nog zelden zulk een voorkomende, bekwame en ontwikkelde ober heeft gehad.

— En denk je dat dit alles onze plannen dienstig is?

— Ik twijfel er geen ogenblik aan. Overmorgen presenteer ik jou als kelner; twee dagen later heeft de bewuste bruiloftspartij plaats.

— Ben je zeker van de datum?

— Natuurlijk. Je kunt het trouwens zelf in de « Times » van vanavond gelezen hebben. Daar staat in vermeld, dat de gezant van Siam, Nakorn Surasri, in het huwelijk zal treden met Miss Blanche Cunningham, de dochter van de ex-staatssecretaris van koloniën.

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik 't bericht niet gelezen heb, zei Brand.

Ik had een zeer boeiend boek onder handen. Staat er in het bericht ook iets van de kroonjuwelen, die de Siamese gezant aan het hof van zijn koning zou halen, teneinde ze naar de Londense juwelier Peppercorn te brengen, die ze zou schoonmaken en opnieuw zetten?

— Ja, dat alles staat ook in het bericht. Dat was trouwens reeds bijna een maand bekend. Maar wat er niet in staat, is dat de Siamese gezant een grote som geld van onze regering naar zijn land meeneemt tot betaling van een concessie voor een kleine spoorweglijn van Bangkok naar Cambodja.

— Hoe groot is dat bedrag?

— Ongeveer een half miljoen pond sterling.

— Ik vind dat niet veel voor een spoorwegconcessie, meende Brand.

— Beste jongen, merkte Raffles met een fijn glimlachje op, de Engelse regering is niet op haar achterhoofd gevallen en bovendien moet Engeland deze concessie nog delen met Frankrijk en Japan.

— Dan is het wat anders, hernam Brand. En van de juwelen-affaire heb je afgezien?

— Ja, Charles. Ik wil je wel bekennen, dat Thailand mij wel wat al te ver uit de buurt ligt en bovendien zou het een vrij gewaagde onderneming zijn.

— Nu, dan zullen wij ons in 's hemelsnaam maar met het half miljoentje moeten tevreden stellen, zei Brand lachend. Het is niet te versmaden. Maar denk je dat alles goed zal lopen?

— Wij moeten natuurlijk een beetje op ons goed gesternte vertrouwen, antwoordde Raffles, maar ik geloof wel, dat mijn maatregelen goed zijn genomen. Ik weet uit de beste bron, anders zou ik de zaak ook niet eens begonnen zijn, dat Nakorn Surasri het geld dag en nacht bij zich draagt en zeker ook tijdens het feestmaal. Ik heb je reeds gezegd, dat het jonge paar onmiddellijk na de maaltijd met de sneltrein naar Southampton vertrekt, en zich daar inscheept naar Bangkok.

— En is alles in Hotel Cecil gereed?

— Alles. Vannacht heb ik het pa-
neel eindelijk geheel uit de telefooncel

kunnen zagen. Dat was een vrij lastig werkje; elke avond vorderde ik slechts een paar decimeters, maar nu is het gehele paneel los en ik kan het van buiten gemakkelijk wegnemen. Je weet dat de achterwand van de telefooncel uitkomt op een smalle dienstgang, die maar heel weinig, en dan nog alleen door het dienstpersoneel, gebruikt wordt.

En voor het overige moeten wij maar

op onze geluksster vertrouwen.

— Denk je dat de gérant mij zal aannemen? vroeg Brand.

— Dat zal hij stellig doen als ik het hem voorstel.

— Nu, dan is alles in orde. Lord William Aberdeen is voor een dag of veertien naar Schotland vertrokken en overmorgen zal Charles Brand hem na-reizen.

HOOFDSTUK III

DE BRUILOFT VAN DE SIAMESE GEZANT

Het was twee dagen later, omstreeks vier uur in de namiddag.

In een der grote particuliere feestzalen van hotel Cecil was een druk heen en weer geloop van kelners, die de laatste hand legden aan de fraai gedekte, grote eettafel, die in het midden van het vertrek stond en die bijna bezweek onder het gewicht van de zilveren schalen, borden, kristallen glazen en zwaar zilveren pièces de milieu, waarin de kostelijkste bloemen prijkten.

Raffles en Brand onderscheidden zich vooral.

Zij draafden heen en weer, beladen met borden en schalen, alsof zij hun leven niets anders hadden gedaan.

Nu en dan kwam de gérant eens poolshoogte nemen, teneinde er zich van te vergewissen hoever de voorbereidselen voor de bruiloftspartij van Nakorn Surasri gevorderd waren.

Hoewel de schemering pas begon te vallen waren de gordijnen voor de beide ramen van de grote eetzaal gesloten en had men al de elektrische lichten ontstoken.

Omstreeks half vijf begonnen de

eerste gasten te komen, die werden binnen geleid door de gérant, waarvan de meesten echter bleven vertoeven in de kleine ontvangzaal, die aan het grote vertrek grensde en waaruit men de gehele prachtig versierde tafel kon overzien.

De dames waren allen in avondtoilet, zoals gebruikelijk is in de hoogste Engelse kringen en de heren in rokcostuum of wel in groot tenue, als zij tot het leger behoorden.

De diplomaten hadden zich getooid met allerhande ridderorden, de dames met alles wat zij aan juwelen bezaten.

De kelners hadden nu hun arbeid bijna geheel verricht, en het ogenblik brak aan, waarop het jonge bruidspaar, vergezeld van de gasten die de huwelijksinzegening hadden bijgewoond, zijn intrede zou doen.

Eensklaps zag Raffles, die steeds in de eetzaal was gebleven, hoe alle gasten van hun stoel oprezen en hoe aller ogen naar de deur waren gewend, die op de gang uitkwam.

Toen deze deur openging, trad Nakorn Surasri, de Siamese gezant, wiens borst schitterde van de vele ordeteken, bin-

nen, met zijn jonge vrouw aan de arm.

Hoewel niet zo bruin van tint als de meeste Thailanders, vertoonde de Siamese diplomaat een gelaatskleur, die men in Europa weinig aantreft.

Zijn trekken waren regelmatig gevormd en slechts zijn amandelvormige ogen en sterk vooruitspringende jukbeenderen wezen op zijn Aziatische afkomst.

Surasri was vrij klein, maar goed geproportioneerd en uit al zijn bewegingen bleek, dat hij niet tevergeefs jaren lang in Engeland gewoond had en velerlei takken van sport beoefende.

De dochter van Lord Cunningham, Blanche, thans mevrouw Surasri, was een blonde schoonheid van omstreeks vijf-en-twintig, bijna een hoofd groter dan haar echtgenoot en blijkbaar zeer trots op het bezit van deze uitheemse begeerlijke partij.

Zij genoot even van de indruk, die haar verschijning blijkbaar had teweeggebracht, en kwam toen langzaam, naar alle zijden vriendelijk neigend het vertrek binnen.

Nadat men zich nog enige tijd met elkander had onderhouden en er cocktails waren rondgediend, begaf het gezelschap, uit ongeveer vijftig personen bestaande, zich naar de eetzaal en spoedig waren allen, streng volgens rang en stand, aan de grote tafel gezeten.

Aanstonds begonnen de voortreffelijk gedresseerde kelners hun taak.

Onhoorbaar heen en weer lopend brachten zij de gerechten binnen, waaronder natuurlijk de gestoofde zwaluwnestjes niet ontbraken, waarvoor vooral Thailand beroemd is.

Het diner had nauwelijks een kwartier geduurd, of een der kelners trad bescheiden op de Siamese gezant toe en wachtte tot deze zich zou verwaardigen zijn blik op hem te vestigen, en fluisterde de bruidegom enige woorden toe.

De gezant fronste even het voorhoofd en wisselde toen enkele woorden met zijn jonge vrouw.

Deze trok een pruillend lipje en haalde toen onmerkbaar de schouders op, waarop zij bevestigend knikte.

De gesprekken stopten even, want de meeste gasten hadden dit kleine voorval opgemerkt.

Nakorn Surasri zei nu in voortreffelijk Engels, zonder enig accent:

— Dames en heren, het spijt mij zeer dat ik zo onbeleefd moet zijn, maar men roept mij voor een ernstig diplomatiek geval aan de telefoon.

Surasri stond op, maakte een bevalige buiging voor zijn bruid, en ging toen haastig de kelner achterna.

Gedurende dit korte toneeltje hadden Raffles en Brand, die ijverig hun kelnersplicht hadden gedaan, elkander een snelle en verwonderde blik toegeworpen.

Op het gelaat van de Grote Onbekende vertoonde zich zelfs enige ongerustheid.

Snel liep hij langs Brand en fluisterde hem in het voorbijgaan toe:

— Wij moeten nu onze slag slaan, amice, aanstonds kan het te laat zijn. Misschien is vrouwe Fortuna hier in het spel. Alles goed beschouwd, bespaart de Engelse regering mij de moeite om de bruidegom zelf naar de telefooncel te lokken.

De beide vrienden lieten er geen gras over groeien en begaven zich naar de ontvangzaal en vandaar naar de gang.

Er was niemand te zien.

Op deze brede gang kwamen enige zijgangen uit, waarvan er een naar de dienstvertrekken van het hotel leidde.

Aan het eind van een dezer dwarsgangen bevond zich een telefooncel.

Het tweetal sloeg opnieuw, na een blik achter zich te hebben geworpen, een kleine gang in en bedekten zo de achterzijde van de telefooncel.

De maatregelen van Raffles bleken uitstekend te zijn genomen.

Hij wees op een bijna onmerkbare naad in het hout van de achterwand en fluisterde:

— Hier is het, houd je gereed; ik zal voor de doek zorgen.

Nauwelijks had hij uitgesproken, of Raffles duwde met zijn voet vlug het loszittende paneel naar binnen, bukte zich vliegensvlug, kroop door het aldus gevormde gat, en stond in de ruime telefooncel, waar de Siamees nog steeds

aan het telefoneren was, blijkbaar zo zeer verdiept in zijn gesprek, dat hij niets gehoord had.

Het volgende ogenblik voelde hij, dat er een doek over zijn hoofd werd geworpen en meteen kwam hij in actie. Hij begreep, dat er een overval op hem werd gepleegd, maar was niet van zins zich zo spoedig over te geven.

Hij wendde zich om en bracht zijn hand naar zijn zak.

Maar intussen was ook Brand het vertrekje binnengedrongen, en pakte de pols van de Siamees beet.

— Ik zou u aanraden geen weerstand te bieden, mijnheer Surasri, zei Raffles kalm. Gij zijt tegen de overmacht niet opgewassen. Gij hebt niets anders te doen dan mij uw portefeuille ter hand te stellen, die slechts een klein gedeelte bevat van wat gij uw vermogen kunt noemen en daarop scheiden wij. Zo niet als goede vrienden, dan toch als mannen die elkaar naar waarde hebben leren schatten.

Maar ook voor dit argument scheen de Siamees niet veel te voelen.

Hij bracht snel de handen naar de doek en wilde deze wegtrekken.

— Het is jammer, zei Raffles, terwijl hij de Siamees met zijn stalen armen omvatte, dat gij mij dwingt om geweld te gebruiken, want, eerlijk gezegd, heb ik er een hekel aan, maar nu gaat het niet anders. Wij kunnen niet toelaten dat gij het hele huis bij elkaar schreeuwt. Help eens, zo wendde hij zich tot Brand.

De Siamees scheen ondanks zijn kleine lichaamsbouw, over meer dan gewone kracht te beschikken.

Er volgde een korte worsteling in het vertrekje dat nauwelijks verlicht was.

Blijkbaar trachtte de Siamees de deur, die op de gang uitkwam, met zijn voet te bereiken, teneinde door er tegen te schoppen de aandacht van de kelners te trekken.

Maar Brand slaagde er spoedig in een paar boeien om de polsen van de Siamees te slaan, terwijl Raffles diens benen met een touw bijeen bond.

Toen Raffles zich weer oprichtte en zijn kleren glad trok bleek er nauwelijks

een minuut te zijn verlopen.

— Ik kan niet zeggen, hoe zeer gij mij gegriefd hebt, waarde heer, zei hij op bestraffende toon. Ik heb een ingekankerde haat aan geweldplegen en ik zou bijna in staat zijn onverrichterzake weer deze telefooncel te verlaten. Maar nu ik eenmaal...

Raffles hield midden in de zin op, terwijl op zijn trekken zich de grootste verbazing aftekende.

— Ik geloof waarachtig, dat wij achter het net vissen, amice, mompelde hij.

Brand begreep niets van deze woorden.

Hij stond op hete kolen en had deze gevaarlijke plaats liefst zo spoedig mogelijk willen verlaten.

Reeds bracht hij de hand naar de binnenzak van de rok, die de Siamees droeg, toen Raffles hem met een gebaar weerhield en zei:

— Ik geloof niet dat je in die zak zult vinden, wat we zoeken, amice.

— Waarom niet? vroeg Brand verbaasd.

— Waarom niet? Omdat deze meneer de Siamese gezant niet is. Kijk maar eens.

Met deze woorden wees Raffles naar het gelaat van de man.

Waarschijnlijk door de korte, maar heftige worsteling, was een dunne laag lichtbruine verf, waarmee het gelaat van de man bedekt was, op enkele plaatsen afgewreven. En bovendien was een der opgeplakte wenkbrauwen verschoven en stond nu als een uitroepteken recht overeind.

— Dat is sterk, siste Brand.

— Ik moet erkennen, dat ik het een stout stukje vind, hernaam Raffles, niet zonder bewondering in de klank van zijn stem. Deze meneer heeft het uiterlijk van Surasri voortreffelijk nabootst, en zelfs zijn jonge vrouw zou hem niet hebben herkend.

— Maar, wat duivel, wat wil de mah daarmee bromde Brand.

— Daarmede zullen wij ons op het ogenblik maar niet ophouden, amice, zei Raffles met een zonderling glimlachje. Ik geloof, dat ik het weet, maar dat zal ik je later wel uitleggen. Steek je

hand maar in zijn binnenzak, en kijk toch maar eens na, of er niets inzit. Het zou me niet verwonderen als onze goede vriend een bom duiten bij zich had. Maar nu snel, want het is zaak om ons spoedig uit de voeten te maken; wij zijn hier al veel te lang.

Brand stak zijn hand snel in de binnenzak van de rok, die de man droeg en haalde er een dikke portefeuille uit, welke hij in zijn eigen zak liet glijden.

Raffles overtuigde zich nog eens, dat de man ver genoeg van de deur lag om deze niet aanstonds te kunnen bereiken, opende deze, wierp een blik in de geheel verlaten gang en wenkte Brand om hem vlug te volgen.

De deur viel dicht, de beide vrienden liepen snel de gang door en begaven zich weer naar de eetzaal, waar hun afwezigheid niet eens was opgemerkt.

HOOFDSTUK IV

DE SIAMESE TWEELING

In de eetzaal wilde het gesprek, nadat de bruidegom weg was gegaan, niet vlotten.

Blijkbaar wachtte men met ongeduld op zijn terugkomst.

Reeds had de bruid een paar malen een blik op de deur geworpen, en nu scheen zij haar ongeduld niet langer meester te zijn.

Zij richtte zich tot Raffles en zei met stemverheffing:

— Ober, wees zo goed en ga eens dadelijk zien, waarom Zijne Excellentie Mr. Surasri niet terugkomt. Hij is al langer dan tien minuten weg.

— Waar moet ik hem zoeken, mylady? vroeg Raffles onnozel.

— Hij is aan de telefoon geroepen, dat weet u toch wel.

— Ik ga aanstonds, mylady, hernam de gewaande ober, terwijl hij Brand een snelle wenk gaf om hem op enige afstand te volgen.

Maar ook de ober scheen niet terug te komen.

Er verliepen omstreeks vijf minuten.

Toen ontstond er onder de gasten die hij de deur zaten, een grote opwindung.

Kreten van schrik en ontsteltenis deden zich horen, maar ook vernam men hier en daar een proestend gelach, dat echter aanstonds onderdrukt werd.

Nu kreeg ook de bruid het kleine groepje in het oog, dat door de kleine ontvangstzaal langzaam naderbij kwam, een groepje, bestaande uit de ober en een andere kelner, die ieder aan een kant een derde persoon in hun midden ondersteunden, die echter weinig neiging vertoonde om gewillig mee te gaan.

Deze derde persoon was Nakorn Surasri, de Siamese gezant.

Goede hemel, wat zag de man er uit.

Voor de helft was hij een Europeaan voor de andere helft Aziaat.

Juist over het midden van zijn voorhoofd, over het midden van zijn kin, voor zover deze zichtbaar was, liep de scheiding tussen bruin en blank.

De mond was met een grote zwarte doek dichtgebonden en zijn handen waren geboeid, terwijl zijn benen met een touw zodanig aan elkaar waren bevestigd, dat hij niet dan met moeite kon lopen.

Het enige wat aan hem bewoog, wa-

ren zijn gitzwarte, enigszins schuins geplaatste ogen, die een uitdrukking van haat en woede vertoonden en in hun kassen heen en weer rolden.

Niet zodra had de jonge gade haar gewaande echtgenoot in het oog gekregen, of zij slaakte een snerpende gil en viel volgens alle regelen der kunst flauw, met alle gratie, waarover een dame uit de hoogste standen in een dergelijke toestand weet te beschikken.

Intussen hadden Raffles en Brand de zogenaamde Siamees op een stoel neergezet, maar staken geen vinger uit om hem te ontdoen van de doek, daar de man het volgende ogenblik hen zeker zou hebben verraden.

Maar direct verdrong zich een menigte gasten om de Siamees en begon zijn handen en de doek om zijn mond los te maken.

Raffles en Brand waren zo verstandig de afloop van deze bewerking niet af te wachten.

Gebruik makend van de algemene verwarring begaven zij zich naar de deur.

De grond werd hun nu wel wat al te heet onder de voeten.

Zij snelden de trap af, bereikten zo de dienstvertrekken, vervolgens een kleine binnenplaats, en verlieten toen kalm het hotel uit de kleine zijdeur, waardoor het bediendenpersoneel placht te komen en te gaan.

Zonder zich te overhaasten, maar stevig doorstappend, bereikten zij spoedig een geparkeerde auto, die blijkbaar op hen stond te wachten.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur met een zwarte baard.

Zacht fluisterde Raffles hem in:

— Naar huis, James.

De beide mannen stapten snel in.

Op het ogenblik dat hij het portier achter zich zou dichttrekken, zag Brand op nauwelijks tien meter afstand een zeer grote hond met een woest uiterlijk en een geweldig gebit.

Hij lette echter verder niet op het dier, het portier klapte dicht en de auto zette zich in beweging.

Aanstonds liet Raffles zich achterover in de kussens vallen en barstte in een hartelijk gelach uit.

Brand keek hem verbaasd aan, want hij was er niet aan gewend, dat zijn vriend zich overgaf aan dergelijke uitbarstingen van vrolijkheid.

— Ik zou wel eens willen weten, waarom je zo lacht? vroeg hij eindelijk, nadat Raffles wat bedaard was.

— Neem het mij niet kwalijk, Charles, zei Raffles, maar het was toch ook werkelijk al te grappig. De gezichten van de gasten, toen zij die half witte, half bruine Siamees zagen binnenkomen, die wij zo prachtig hadden bewerkt in de telefooncel, zal ik mijn leven lang niet vergeten.

— Alles goed en wel, hernam Brand hoofdschuddend, maar intussen hebben wij met dat grapje een lelijke strop gehaald.

Raffles maakte een onverschillig, afwerend wuifgebaar en zei:

— O, dat komt wel goed. Het was zeer opwindend, dat zal je moeten toegeven.

— Inderdaad, hernam Brand met een zweem van ironie in zijn stem, ik geloof wel, dat er enig gevaar aan verbonden was. Maar in deze hele kwestie zijn een paar dingen, die ik nog niet goed begrijp.

— Niet? vroeg Raffles verbaasd. Het is toch anders zo duidelijk als de dag.

— O ja? vroeg Brand ironisch. Wil je mij dan om te beginnen eens vertellen, waar de echte Siamees op het ogenblik is.

— Dat weet ik niet, maar in ieder geval wordt hij gevangen gehouden door dezelfde bandieten die die brutale, ik mag zelfs wel zeggen geniale aanslag hebben uitgedacht. Vermoedelijk zal hij wel ergens in een van de grote kelders van het hotel zijn opgesloten, waar men bijna een gehele dag in kan rondlopen, zonder ze allen te hebben bezocht.

— Maar die kelner die hem aan de telefoon riep? ging Brand voort.

— Wel, die man was natuurlijk evenmin een kelner als wij het waren. De man, die dit plan verzong, en ik geloof wel te kunnen zeggen, dat hij niemand anders is dan Lynch, is van hetzelfde courantenbericht uitgegaan als wij. Ik moet echter mederig bekennen,

dat zijn plannen veel verder gingen.

— In hoeverre?

— Wel, ik geloof bijna zeker, dat de man die de rol van de Siamese gezant moest spelen tot taak had, in diens plaats de kroonjuwelen van Bangkok naar Londen over te brengen, bij welke fabelachtige waarde vergeleken, het half miljoen, dat zij nu hebben weten te verkrijgen, een kleinigheid is.

— Ik begin licht te zien, riep Brand uit. Het was een brutaal stukje, maar het bleek toch niet onuitvoerbaar te zijn. Die vent leek werkelijk op de Siamese gezant als de ene druppel water op de andere. Alleen begrijp ik niet goed, wat hij in de telefooncel moest uitvoeren.

— Wel, telefonisch aan zijn chef mededelen, dat de truc reeds voor de helft geslaagd was. Bovendien bestond de mogelijkheid, dat een der gasten of zijn gewaande vrouw hem naar te telefooncel zou volgen.

— Ja, dat begrijp ik. Nu is er nog één ding. Hoe is het in 's hemelsnaam mogelijk geweest, dat zij de echte gezant zo snel hebben weten te verdonkere-manen?

— O, dat is minder moeilijk in zijn werk gegaan dan het op het eerste gezicht lijkt. Lynch beschikt over een groot aantal hulpmiddelen, en weet daar goed gebruik van te maken. De kelner die hem zogenaamd de weg naar de telefooncel wees, heeft hem onderweg daarheen eenvoudig een doekje met een of andere bedwelmende stof onder de neus gehouden, waarvan de uitwerking zich bliksemsnel doet gevoelen. Op hetzelfde ogenblik is er een handlanger toegesnel en beiden hebben zij de gezant langs een der weinig gebruikte trappen naar beneden gebracht, misschien naar de kelder, waarvan ik je sprak, maar misschien ook naar een wachtende auto.

Brand maakte een gebaar van twijfel.

— Het kan zijn, maar het was en blijft een zeer gewaagde onderneming.

— Dat is zo, en daarom ben ik er bijna zeker van, dat ik het bij het rechte einde had, toen ik professor Lynch als de bewerker noemde.

Even zwegen de beide vrienden.

Toen hernam Brand:

— Ik behoef niet te zeggen, in welke toestand Lynch zal verkeren, als hij hoort, dat je hem voor de zoveelste maal weer eens een zo groot bedrag door de neus hebt geboord.

— Dat zal wel, antwoordde Raffles kalm.

— Maar gelukkig voor hem, heeft hij dan toch nog het half miljoen, ging Brand met enige spijt in zijn stem door.

— O, die zal hij niet lang houden, zei Raffles steeds even bedaard.

— Wat bedoel je daarmee? riep Brand verwonderd uit.

— Niets anders, dan dat ik dat half miljoen reeds als mijn eigendom had beschouwd en dat ik zeker niet zal dulden, dat een man als Lynch mij daarvan berooft. Dat zou waarlijk mijn eer te na zijn.

Brand keek Raffles even aan, als twijfelde hij, of hij wel goed verstaan had en schudde toen afkeurend het hoofd.

— Is dat de waaghalzerij niet wat al te ver drijven? vroeg hij eindelijk.

— Hoe zo? vroeg Raffles kalm.

— Wel, ik zou het mij nog kunnen begrijpen, als Lynch ergens op was voorbereid, maar het zal je zelf wel duidelijk zijn, dat hij thans op zijn qui vive is. Er is vandaag genoeg gebeurd, om hem op zijn hoede te doen zijn.

— Het is mogelijk, hernam Raffles, maar daardoor zal ik mij toch niet laten weerhouden.

— Maar je weet niet eens, waar de man is, riep Brand uit.

— Dat is in ieder geval te onderzoeken. Ik acht het zeer goed mogelijk dat hij het gestolen geld in zijn huis verborgen houdt, waar hij onder zijn ware naam zijn beroep uitoefent. En als dat niet het geval is, dan kunnen wij toch zijn gangen wel nagaan, en ik hoop, dat ik daarbij op je mag rekenen.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Brand, direct, maar ik wil niet, dat je naderhand zult kunnen zeggen, dat ik je niet gewaarschuwd heb.

Op dit ogenblik had de auto bijna de stille dwarsstraat van de Cromwellstreet bereikt, welke de chauffeur aanstonds zou inslaan, om dan te stoppen voor de

kleine zijpoort in de muur, welke het park omringde, behorend bij de villa, welke Raffles onder de naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

Toevallig wierp Brand juist een blik uit het achterraam van de auto.

Een kreet ontsnapte hem en hij bukte zich naar het mondstuk van de spreekbuis, die hem met Henderson de chauffeur in verbinding stelde.

— Niet de zijstraat inslaan, James, zei hij, maar de Cromwellstreet uitrijden, en dan rechts af, tot de rivier.

Niet zonder verbazing had Raffles deze handelwijze van zijn vriend gadeslagen.

— Waarom doe je dat? vroeg hij verwonderd. Waarom gaan wij niet naar huis?

— Neem mij niet kwalijk, dat ik op eigen gezag ingrijp, Edward, zei Brand haastig, maar ik geloof dat ik goed gedaan heb. Weet je wat ik daar zoëven door het achterraam zag?

— Wat dan?

— Dezelfde hond, die ik gezien heb, juist toen wij in de auto stapten.

Raffles antwoordde niet, maar draaide zich op zijn beurt om en wierp een blik door de achterraam.

— Is het die grote kortharige hond, met die lange oren, die daar achter ons aandraaft?

— Juist. Herken je hem niet?

Raffles wierp nog even een snelle blik achter zich en riep toen uit:

— Ja, nu herken ik het dier. Het is Nero, de hond van professor Lynch.

— Precies. Hij heeft alleen het dier eens met de tondeuse bewerkt om het onherkenbaar te maken.

— En misschien was dat ook wel nodig om de wond beter te kunnen behandelen, die je hem enige tijd geleden hebt toegebracht bij ons avontuur in Roxhiel.

— Maar die hond loopt ons zeker niet voor de grap achterna, riep Raffles uit. Ik geloof dat een auto hem achterna rijdt.

— Die auto zag ik ook, Edward, en ik geloof dus niet, dat ik verkeerd heb gehandeld, merkte Brand glimlachend op.

— Integendeel, amice, je snelle reactie, heeft ons gered, prees Raffles hem. Nog een paar seconden en Henderson zou de stille zijstraat zijn ingereden. Daar deze geen tweede uitgang heeft, en er zich maar één deur in bevindt, zou het geheim van Lord William Aberdeen, dat ik zo lang heb weten te bewaren, aan de dag zijn gekomen en zou ik daardoor in het grootste gevaar zijn gebracht.

Maar nu rijst de vraag:

— Wat zullen wij nu doen?

Raffles dacht even na en zei toen: — Ik zal Henderson opdracht geven naar ons huis in de Victoriastreet te gaan. Daar kan dan de zaak met Lynch eens en voor altijd afgedaan worden.

Raffles had deze woorden gezegd met grimmig op elkaar geklemde lippen en een meedogenloze blik in zijn ogen, die nu hard als staal waren.

Brand zweeg.

Hij begreep wel, dat het zo niet lang kon duren en dat er binnenkort een einde moest worden gemaakt aan de toestand, waarin zijn vriend zich bevond.

Inderdaad, indien men Lynch het spoor niet voorgoed kon doen bijster worden, dan hingen Raffles grote gevaren boven het hoofd, waaronder wel het minste was, dat Lynch hem aan de justitie zou overleveren.

Raffles had intussen de spreekbuis genomen en zei:

— Naar ons huis in de Victoriastreet. Je kent het immers? Het is het huis van Brown, de ontdekkingsreiziger.

Door de ruit heen, zagen de beide mannen hem bevestigend knikken.

— Zodra wij zijn uitgestapt, rijd je zo snel mogelijk weg. Geef er echter nauwkeurig acht op, dat je niet door een grote kaal geschoren hond met lange oren wordt achtervolgd. Breng de auto ook niet naar de garage in de Cromwellstreet, maar ga naar Roxhiel en keer dan per trein terug.

Weer knikte Henderson, ten bewijze dat hij de opdracht begrepen had.

Op de Theemskade aangekomen, wierp Brand nogmaals een blik uit het achterraam.

De hond scheen wel onvermoelbaar te zijn.

Met grote sprongen galoppeerde hij achter de auto aan en scheen deze met gemak te kunnen bijhouden.

Het was duidelijk, dat zij het dier hier in de hoofdstad, waar zij niet al te snel konden rijden, zeker niet zouden kwijtraken.

— Als wij eens doorreden tot de hond van vermoeidheid het moest opgeven? opperde Brand.

— Neen, zei Raffles kortaf. Ik wil er een eind aan maken. Een van ons beiden is te veel. Ik zal hem een eerlijke kans geven, en dat is alles wat ik voor hem doen kan.

Brand scheen de bedoeling van zijn vriend te begrijpen, en er kwam een angstige uitdrukking op zijn gelaat.

Hij wist, dat Lynch ondanks zijn leeftijd een voortreffelijk schermer was en zich als bekwaam schutter naam had gemaakt.

Brand verzonk in nadenken.

De toedracht van de zaak was hem nu tamelijk duidelijk.

Lynch had, dicht bij het Hotel Cecil, zijn orders gegeven en was als een goed veldheer in de buurt gebleven.

Toen hij de beide gewaande kelners zo overhaast het hotel zag verlaten en in een auto stappen, en dit feit in verband bracht met het zo eensklaps afgebroken telefoongesprek, begreep hij wel wat er gaande was.

Hij was dadelijk in een geparkeerd staande auto gestapt en de chauffeur had niets anders behoeven te doen, dan de hond te volgen, die onmiddellijk zijn oude vijand geroken had.

Intussen reed de auto snel door en binnen een half uur had de auto de Victoriastreet bereikt.

Henderson stopte voor een ouderwets huis van slechts twee verdiepingen; de blinden waren gesloten en het scheen onbewoond te zijn.

Zonder zich er om te bekommeren, dat hij nog in kelnerscostuum was, stapte Raffles, op de voet door Brand gevolgd uit de auto en sloeg het portier dicht.

Onmiddellijk bracht Henderson de wa-

gen weer in beweging en was spoedig uit het gezicht verdwenen.

Een snelle blik was voor de beide vrienden voldoende, om hen te doen zien, dat hun vijand de achtervolging niet had opgegeven.

Op een vijftigtal meters afstand stond de bewuste hond met de tong uit zijn bek hijgend stil, op enkele passen van een gewone taxi.

Raffles deed, alsof hij niets gezien had, stak snel de sleutel in het slot en de beide mannen traden binnen.

Zij stonden nu in een tamelijk donkere vestibule, die slechts verlicht werd door een klein raampje boven de deur.

Raffles trad aanstonds een zijkamer binnen, opende de luiken, trok de gordijnen terzijde, zodat het licht in de kamer kon doordringen en bromde toen:

— Hij zal niet kunnen zeggen, dat ik hem in het donker overvallen heb.

— Mag ik een opmerking maken, Edward? vroeg Brand nu aarzelend.

— Zeg eens op? vroeg Raffles.

— Ik behoef je natuurlijk er niet aan te herinneren, dat dit huis een geheime uitgang heeft, die door een lange tunnel dicht bij de Theems uitkomt.

Wij zouden nog gemakkelijk kunnen ontsnappen.

— Ten eerste ben ik niet van plan om te ontsnappen, zei Raffles koel, daar ik met Lynch een appeltje te schillen heb, en ten tweede hebben wij waarschijnlijk niet eens tijd om de geheime uitgang te gebruiken, want daar zie ik de hond al.

— Maar Lynch zal toch niet durven aanbellen? zei Charles die al spijt had van zijn opmerking.

— Waarom niet? vroeg Raffles. Hij kent dit huis volstrekt niet. Hij weet niet of er nog andere mensen wonen, hij kan niet anders dan vermoeden, dat er wel dienstdoden zullen zijn. Waarschijnlijk gelooft hij, dat wij hier in onze kwaliteit als kelners gewoond hebben. Hoor, daar gaat de bel al.

Inderdaad, het scherp geratel van de bel klonk door het ledige huis.

Raffles wierp snel een blik uit het raam en zei:

— Aha de heren bewijzen ons de

eer, met z'n vieren te verschijnen. Nu, zoveel te beter. Dan kunnen zij althans niet zeggen, dat de overmacht hun te groot is geweest. Kom, Charles, er moet snel gehandeld worden.

— Wat zullen wij doen?

— Laat hen alle vier binnen.

— Zijn zij met hun vieren, riep Brand verschrikt uit.

— Zoals ik zeg, hernam Raffles enigszins ongeduldig. Vind je het niet genoeg?

— O, wat dat betreft, integendeel, antwoordde de jonge man haastig. Zij zullen mij aanstonds overvallen, zodra ik de deur openmaak.

— Maak je niet ongerust; ik ben er ook nog, hernam Raffles rustig, terwijl hij naar een kast toetrad en er twee zonderling gevormde pistolen uithaalde.

— Hier neem dit windpistool, er zitten vier schoten op. Schiet onmiddellijk als zij hun revolver vertonen, maar zorg, wat ik je verzoeken mag, dat je Lynch niet dodelijk verwond. Ik zal hem doden, maar ik zal het als een gentleman doen.

Raffles had deze woorden uitgesproken op een toon, welke Brand een rilling over de rug deed lopen.

Op dat ogenblik ging de huisbel rinkelend voor de tweede maal over.

HOOFDSTUK V

HET TWEEGEVECHT

Open maar met de stalen handgreep, zei Raffles. Ik zal in die tussentijd de gordijnen weer dicht trekken.

Terwijl hij snel weer de kamer binnenging, die nu bijna geheel in duisternis was gehuld, daar de avond snel viel, kwam Brand in de vestibule.

Naast de deur van de zijkamer bevond zich de greep van een lange, dunne stalen staaf, die langs de zoldering naast de voordeur liep en waarmee men de voordeur kon opentrekken en tegelijkertijd dekking kon zoeken achter de geopende kamerdeur, die van zeer dik eikenhout was vervaardigd.

Brand draaide de handgreep om, de voordeur ging langzaam open.

Meteen kwam een reusachtige hond met grote sprongen de vestibule binnen.

Het was Nero, de hond van Lynch.

Het dier snuffelde even rond en drong toen de zijkamer binnen, waar Raffles juist de gordijnen dicht deed.

Een zwakke knal weerklonk, dadelijk daarop gevolgd door een dof gegrom en het neervallen van een zwaar lichaam.

Intussen waren de vier mannen snel de vestibule binnengetrepen en achter hen, zonder dat een hunner er met de hand was aangekomen, viel de zware voordeur dicht.

Het dreunend geluid deed de vier indringers bij instinct snel het hoofd omwenden, maar veel konden zij niet zien.

Het was nu bijna geheel donker in de vestibule want het avondlicht dat door het kleine raam boven de deur binnendrong, nam snel in kracht af.

Toen klonk een diepe stem bevelend door de stilte:

— Nero.

Alles bleef stil.

Brand, achter zijn deur, zowel als Raffles in de kamer, hadden de stem herkend: professor Lynch had zijn hond geroepen.

— Nero, klonk het nu luider.

— Nog werd er niets vernomen in het stille, als uitgestorven huis.

Brand hoorde een onderdrukte vloek mompelen.

Toen werd het donker van de vestibule plots doorboord door het schijnsel van twee elektrische zaklantaarns.

Tegelijkertijd werden de glanzende lopen van drie revolvers zichtbaar.

Alleen Lynch scheen niet gewapend te zijn.

Bij het licht van de lantaarn had een der bandieten, die wat meer de vestibule was binnengekomen, Brand achter de deur gezien.

Opeens slaakte een der bandieten een doffe kreet van woede en werd er een revolver opgeheven.

Maar voor de man het schot had kunnen lossen klonk er weer een zwakke knal als van de kurk die uit een kinderpistooltje wordt geschoten, en de revolver viel kletterend op de grond.

Met een kreet als van een gewond dier greep de bandiet naar zijn rechter bovenarm; de kogel uit het windpistool had die arm getroffen.

Een tweede man kwam naar voren met opgeheven revolver, onder het uiten van een knetterende vloek maar ten derde male klonk het zwakke geluid van een windpistool en met een doffe snik viel de bandiet voorover op de grote tegels van de gang. Raffles verscheen op de drempel, het pistool in de vuist geklemd.

Hij bracht de linkerhand omhoog en dadelijk daarop baadde de vestibule in een zee van licht.

— Ziezo, mijnheren, nu staan de partijen althans gelijk, klonk de heldere stem van de Grote Onbekende. Werp die revolver weg, zo beval hij de derde indringer, of ik schiet je neer als een hond.

De bandiet wierp een snelle blik op zijn chef, als wachtte hij op diens bevel.

Lynch beet zich op de lippen en zijn lange baard trilde zenuwachtig, terwijl zijn groenige ogen een ondoorgrondelijke uitdrukking kregen.

Maar Raffles scheen zijn geduld te

verliezen.

Toen de bandiet Lynch nogmaals vragend aankeek, sprong hij op hem toe en sloeg hem het wapen uit de vuist.

— Wees zo goed, mijnheer Brand en raap dat gevaarlijke speelgoed eens op, zei Raffles op vriendelijke toon.

Brand kwam te voorschijn en alras waren de drie revolvers in zijn zakken verdwenen.

De man met de gewonde arm stond kreunend in een hoek en wierp blikken vol haat op zijn beide tegenstanders.

Raffles ging naar hem toe, keek hem aandachtig aan, hief zijn hand op, bevochtigde zijn wijsvinger en veegde daarmee even over het gelaat van de man.

— Niet gegrimmeerd, naar ik zie, bromde hij. Ik zal dat gezicht goed in mijn geheugen prenten.

Mijnheer Brand, wees zo goed die opgewonden man, daar te boeien terwijl ik onze professor in bedwang houd, die verdachte bewegingen naar zijn zak maakt.

Brand haalde een stel boeien uit zijn zak en sloot deze vliegensvlug om de polsen van de ongekwetste bandiet.

Toen trad Raffles op de derde toe en wentelde hem met de voet om.

— Een zeer ordinaire bandiet minder, zei hij verachtelijk.

Daarop wendde hij zich opnieuw tot Brand en zei:

— Ontlast onze waarde heer professor van zijn wapens en maak dan meteen ook dat gewonde sujet daar, onschatelijk.

Met opgeheven pistool trad Brand op Lynch toe, stak zijn hand vlug in diens zakken, doorzocht ook de binnenzakken en liet de kleine browning die hij vond, de weg van de drie revolvers opgaan.

Ten slotte trad hij op de man met de gewonde arm toe en wendde zich toen tot zijn vriend met de opmerking:

— De man is ernstig gewond, Edward. Het is overbodig hem te binden.

— Laat het dan maar, hernam Raffles kortaf. Ik ben geen beul. Was zijn wond uit, verbind hem en sluit hem op in een der lege kamers.

Brand gaf de man een wenk, die

hem gewillig als een lam volgde, blijkbaar suf van pijn en angst.

Raffles was met Lynch alleen.

Hij boorde zijn ogen even in het gelaat van zijn doodsvijand en zei toen:

— Wel professor, gij hebt uw zin. Gij hebt mijn verblijf willen uitvinden om wraak te kunnen nemen, misschien wel om mij te doden. Wat het eerste betreft zijt gij geslaagd, wat het tweede betreft, misschien zullen de rollen wel worden omgekeerd.

— Dus wil je mij koud maken, siste Lynch tussen zijn tanden, terwijl zijn gelaat een valse tint verkroeg.

— Dat wil ik, waarde professor, antwoordde Raffles koel, terwijl hij met een uitnodigend gebaar wees naar de voet van een brede eikenhouten trap, die voerde naar een galerij waarop verscheidene deuren uitkwamen. Maar wees gerust, zo vervolgde hij, ik ben niet voornemens dit te doen op de wijze welke gij steeds pleegt toe te passen. Met andere woorden, ik zal je niet vermoorden.

— Gij zijt een goed schermer, heb ik gehoord, maar ook ik vlei mij tamelijk goed met een degen te kunnen omgaan, vervolgde Raffles. Welnu, waarde professor, gij hebt u in een muizenval begeven en het zal geheel aan u zelf liggen of gij die levend verlaat.

— Een tweegevecht dus, riep Lynch op schampere toon uit.

— Niet naar de zin? vroeg Raffles sarcastisch. Ja, ik kan mij voorstellen dat sluipmoord je liever is. Toch geloof ik niet dat gij zult weigeren, want ik zal er je wel toe weten te dwingen. Een oorvijs...

Lynch deed een stap achteruit, en zijn gelaat werd zo mogelijk nog bleker.

Zijn groene ogen schoten vuur en hij haalde met moeite adem.

— Wees gerust, kon hij eindelijk uitbrengen.

Tot dat uiterste behoeft het niet te komen. Ik ben tot je dienst.

Raffles glimlachte flauwtjes.

Terwijl hij sprak had Lynch met gluurperige blik om zich heen gekeken.

— Zoek je de hond? vroeg hij. Doe

maar geen moeite, professor. Het monster kan niemand meer schaden. Ik ben zo vrij geweest om het ondiep neer te leggen.

Er gleed een trek van teleurstelling en machteloze haat over het bleke gelaat van de Koning der Misdadigers.

Op dat ogenblik keerde Brand uit een kleine zijdeur terug.

— De wond is minder erg dan wij aanvankelijk dachten, zei hij. Het is een vleswond en het bot is niet geraakt. Ik heb er de kogel uit kunnen krijgen en nu is de schobbejak goed verbonden en zit in de kleine kamer naast vensters. De deur is goed gesloten.

— Uitstekend, zei Raffles.

Nogmaals wees hij naar de trap en wendde zich toen tot Lynch met de woorden:

— Ga mij voor. Wij moeten de tweede deur rechts binnen.

De professor bromde enige onverstaanbare woorden, en wisselde nu een snelle blik met de geboelde man in de hoek van de vestibule.

Deze scheen de betekenis van die blik aanstonds begrepen te hebben en deed een paar stappen naar voren.

— Moet ik hier blijven? vroeg hij, zich tot Raffles wendend.

Deze bedacht zich even en zei toen:

— Natuurlijk niet; ga maar mee... Je zult getuige zijn van een eerlijk tweegevecht. Vooruit.

De vier mannen gingen de trap op, Lynch vooraan.

Daarop volgde Raffles met opgeheven windpistool, vervolgens de gebonden bandiet, terwijl Brand de achterhoede dekte.

Voor de tweede deur rechts bleven zij staan.

— Hier is het, zei Raffles, terwijl hij de deur openstiet en tegelijkertijd de schakelaar van het elektrische licht nedrakte.

De vier mannen bevonden zich nu in een ruim, schaars gemeubeld vertrek, uitstekend geschikt voor het doel, dat Raffles beoogde.

Er was maar een raam, dat door dikke gordijnen was afgesloten.

Het licht was afkomstig van een

kleine elektrische ballon in het midden van het plafond, die echter voldoende licht verspreidde.

Een tweede deur gaf blijkbaar toegang tot een kleine zijkamer.

Raffles deed de gangdeur achter zich dicht en zei toen:

— Waarde professor, gij begrijpt wel dat dit een ernstige zaak is. Ik behoef u zeker niet te zeggen dat wij op leven en dood gaan vechten. Eén van ons beiden is hier op aarde te veel en daar ik niet inzie waarom ik goedschiks mijn plaats zou inruimen, zo kunt gij zelf de gevolgtrekking wel maken.

Lynch wierp zijn tegenstander een boosaardige blik toe, maar scheen op zijn bekwaamheid als schermer te vertrouwen.

Hij haalde de schouders op en gromde:

— Wij zullen zien. Maak een weinig haast, want ik heb nog andere dingen te doen vannacht.

— Wel professor, ik hoop dat gij daartoe in de gelegenheid zult zijn. Dat is alles wat ik zeggen kan, zei Raffles op snijdende toon.

Daarop wendde hij zich tot Brand en zei:

— Charles, wees zo goed de wapens te halen. Zorg er voor dat de degens zelfs geen millimeter verschillen en juist even zwaar zijn.

Brand ging de kleine zijkamer binnen, en toen hij terug kwam hield hij twee spitse schermdegens in de rechterhand, waarvan het staal glansde in het licht van de elektrische lamp aan de zoldering.

De jongeman trad op de tweede bandiet toe en zei:

— Gij zult u zeker wel even willen overtuigen dat deze degens volmaakt gelijk zijn. Met deze woorden zette hij de spitse wapens naast elkander met de punt op de vloer.

De bandiet vergenoegde zich met een blik op de beide schermdegens te werpen.

— Het is in orde, bromde hij.

— Wilt gij zo goed zijn u zelf ook te overtuigen, professor? zo vervolgde de jongeman, terwijl hij zich tot Lynch

wendde.

Lynch gaf zich wat meer moeite dan zijn secundant.

Hij nam een voor een beide wapens in de hand, woog ze nauwkeurig en gaf ze eindelijk, toen hij gezien had dat zij volkomen gelijk waren, aan Brand terug.

Raffles had het gelaat van de professor sedert enige ogenblikken bestudeerd en verwonderde zich ietwat over de boosaardige uitdrukking, gemengd met spot, welke hij op diens gelaat meende te bespeuren.

Ook wierp hij nu en dan een onderzoekende blik op de tweede bandiet, met wie Lynch af en toe een snelle blik wisselde.

Hij vreesde een valstrik, en toch: wat zou er kunnen gebeuren?

De bandiet was stevig geboeid en hulp zou er voor Lynch zeker niet komen opdagen.

Intussen was Brand op Lynch toegetreden en had hem een der degens met een hoffelijke buiging toegereikt, zorgdragend dat hij de verraderlijke bandiet niet uit het oog verloor.

De beide duellanten stonden een ogenblik later in hun hemdsmouwen tegenover elkander.

De grote tafel was terzijde geschoven, de geboeide bandiet stond bij de deur, een weinig achter en naast Lynch, terwijl Brand, wiens hart tegen zijn ribben bonsde, naast zijn vriend had plaats genomen.

De stem van de jongeman klonk hem vreemd in de oren, toen hij vroeg:

— Klaar?

— Klaar klonk het als uit één mond.

Met een scherp knarsend geluid sloegen de klingen tegen elkaar.

Brand trad naar voren en nam de beide punten van de gekruiste degens in de hand.

Het volgend ogenblik trad hij achteruit en schor klonk het:

— Ready?... Go...

Het duel was begonnen.

Het bleek Raffles al na de eerste uitvallen, dat Lynch beschikte over een kracht en een vlugheid, waartoe hij hem niet meer in staat had geacht.

Ongetwijfeld behoorde de Koning der

Misdadigers tot een der beste schermers van Londen.

Aanvankelijk volgden de uitvallen en de parades elkander zeer snel op.

De beide tegenstanders trachtten blijkbaar elkanders zwakke zijden uit te vinden.

Op het strakke gelaat van Raffles stond een onwrikbaar besluit te lezen: zijn meedogenloze doodsvijand zou dit hms niet levend verlaten, of hij zelf zou vallen.

Hij had de lippen opeen geklemd en zijn neusvleugels trilden bijna onmerkbaar.

Reeds had de Grote Onbekende een paar maal een gevaarlijke en snelle stoot moeten afwenden die op zijn hart gericht was.

Hij zelf had zijn tegenstander een onbetekenend wondje aan de linkerarm toegebracht.

Ademloos keek Brand toe.

Hij had direct gezien dat Raffles in Lynch een geducht tegenstander had gevonden.

Ook hem verwonderde de lenige kracht en de vlugheid van de professor, die toch zeker minstens vijftig jaar oud moest zijn.

Zo duurde de strijd bijna een kwartier onafgebroken voort.

Tekenen van vermoeidheid waren bij geen der twee partijen te bespeuren.

Een enkele maal had Lynch een gemeene vloek uitgestoten, als de punt van Raffles' degen zijn borst had bedreigd en dat was het enige geluid dat gehoord werd, behalve het kletteren der stalen kling en de snelle ademhaling der beide strijdenden.

Plotseling viel Lynch onverhoeds uit.

Hij bracht de degen van Raffles enigszins uit de richting en drong op zijn tegenstander in.

Brand verstijfde, want zijn vriend scheen verloren.

Maar snel als de bliksem had Raffles een enkele stap achterwaarts gedaan, liet zijn wapen met ongelooflijke snelheid een kwart cirkel beschrijven en toen de kling weer met geweld tegen elkaar botsten, brak de degen van Professor Lynch ongeveer in de helft

midden door.

De Koning der Misdadigers uitte een kreet van woede en angst.

Hij waande zich verloren.

Hij stond doodstil en staarde op het nu waardeloze stuk van de degen, dat hij in de hand hield.

Raffles bedacht zich echter geen ogenblik, maar legde met een vlug gebaar de kling van zijn degen over de knie en brak het wapen middendoor.

Toen haalde hij een zakdoek uit zijn zak, wikkelde dit om het boveneinde van de onderste helft van de degen en wees met een bevelend gebaar op het spitse stuk staal dat aan de voeten van Lynch lag.

— Raap op, beval hij.

Aarzelend gehoorzaamde de Koning der Misdadigers, ofschoon hij niet aanstonds begreep wat de bedoeling was.

— Neem een zakdoek en doe zoals ik, vervolgde deze. Wij hebben hier twee uitstekende dolken. Ik wil geen tijd verliezen met het zoeken naar nieuwe degens.

Brand wilde tussen beide komen, maar Raffles legde hem met een enkel gebaar het zwijgen op.

Lynch had zich langzaam gebukt, nam het spitse degeneinde op, wikkelde er zijn zakdoek om en nam het bij wijze van dolk in de hand.

Een blik op het gelaat van zijn tegenstander was voldoende om hem te doen inzien, dat hij geen andere keus had.

— Vooruit, professor, riep Raffles, terwijl zijn ogen vonken schoten. Ik of gij.

Met een kreet als van een wild dier stortte Lynch zich op de Grote Onbekende.

Een wilde worsteling volgde.

De beide doodsvijanden hadden elkaar om het lichaam gegrepen en trachtten elkander nu met hun wapens een dodelijke wond toe te brengen.

Nu eens stonden zij gebukt als woedende stieren, met de hoofden tegen elkander, terwijl hun adem stotend ging, dan weer lieten zij elkander een ogenblik los om hijgend te blijven staan en nieuwe krachten te verzamelen.

Reeds vloeiende het bloed uit een wonde welke Raffles aan de dij had gekregen; reeds hingen de kleren van de beide tegenstanders in flarden om hun lichaam.

Hun haar, nat van het zweet, hing ordeloos over hun voorhoofd, maar geen hunner dacht aan opgeven.

Het was een gevecht van twee mannen die voelden dat een hunner voor goed verdwijnen moest.

Plotseling slaakte Brand een doordringende gil...

Het vertrek was eensklaps in duisternis gedompeld, en tegelijkertijd stiet de tweede bandiet een kreet van duivelse zegepraal uit.

— Ha, ha, schreeuwde hij. Dat hadden jullie niet gedacht. Jullie wisten niet, dat gij met een boeienkoning te doen hadden.

Met een paar sprongen was de bandiet, die zich blijkbaar ongemerkt van zijn boeien had weten te bevrijden, terwijl de aandacht van Brand geheel was ingenomen door de bloedige strijd, bij de beide duellanten.

— Help Charles, klomk het uit de mond van Raffles. De schurk heeft een mes.

Brand hoorde niets dan het rochelend gesteun der vechtenden en het snerpend geluid, veroorzaakt door het over elkaar krassen der stalen lemmetten.

De ontzettende worsteling bleef voortduren.

Plotseling klomk er een doordringende gil en op hetzelfde ogenblik een kreet van woeste zegepraal.

— Ha, ha, ik geloof dat ik je geraakt heb, John Raffles, brulde de bandiet, die Lynch te hulp was gekomen.

Brand wankelde, maar een juichkreet ontsnapte hem, toen hij dadelijk daarop de stem van Raffles duidelijk en nadrukkelijk hoorde zeggen:

— De zaklantaarn uit de kleine kamer, amice.

Langs de muur voor zich uittastend bereikte Brand de kleine zijkamer.

Hij wist dat er een grote elektrische draaglantaarn in de wapenkast stond.

Hij rukte de deur open, greep de lantaarn en het volgende ogenblik was de kamer, waar zo even het tweegevecht

had plaats gehad, weer voldoende verlicht.

Brand bleef stokstijf staan bij het zien van het schouwspel dat zich aan hem voordeed.

Op de vloer lag Lynch op de rug uitgestrekt; een klein spits mes stak hem tot aan het heft in de borst. De professor was dood. Blijkbaar had het wapen hem midden in het hart getroffen.

Naast het lijk lag de tweede bandiet geknield, die thans zijn ogen met een uitdrukking van afgrijzen op het gelaat van Lynch gevestigd hield, terwijl zijn mond van ontzetting wijd open stond.

Raffles stond wijdbeens naast hen en hield de bandiet met zijn ijzeren vuist bij de kraag en ter neer gedrukt.

Even heerste er een drukkend zwijgen, maar toen schreeuwde de bandiet eensklaps:

— Ik heb hem gedood, terwijl ik jou meende te treffen. Duivel die je bent.

— Zeg liever dat het noodlot je meester achterhaald heeft, zei Raffles op ernstige toon. Je dacht mij te doden en je mes heeft het hart van je meester getroffen. De aarde is van een grote booswicht bevrijd.

Eensklaps voor Raffles er op bedacht was, ontwong de bandiet zich aan zijn greep en sprong op, terwijl er een glans van helse zegepraal in zijn ogen flikkerde.

— Denk je dat? grijnsde hij. Denk je dat werkelijk?

— Overtuig je er van, zei Raffles, terwijl hij met de hand naar het dode lichaam wees. Het leven is geweken en professor Lynch heeft zijn misdaden geboet...

De bandiet stiet een waanzinnig gelach uit.

Met een paar passen was hij bij het lijk.

— Dat zou je wel willen, John Raffles, gilte hij.

Hij tilde het hoofd van de dode van de vloer en rukte met een snelle beweging de pruik en de valse baard af, die hem onkenbaar hadden gemaakt.

— Kijk nu of dat professor Lynch is, riep hij zegevierend uit.

Met één oogopslag zag Raffles nu

dat de dode buitengewoon veel op Lynch leek, maar niet de Koning der Misdadigers was.

Hij richtte zich op en balde de vuisten.

— Dus weer bedrogen, siste hij. Ik had het moeten weten.

Daarop wendde hij zich weer tot de bandiet en zei:

— Lynch schijnt zijn lot dus ditmaal wéér ontkomen te zijn, maar wij zullen zien wie op de duur de sterkste is....

Raffles wendde zich tot Brand en zei:

— Bind die man, maar zodanig, op de door Henderson uitgedachte wijze, dat hij, al is hij dan een boeienkoning, zich niet van deze touwen zal kunnen bevrijden.

HOOFDSTUK VI

ONTVLUCHT EN GEVAT

— Ziezo, zei Raffles, dat is dat. Nu moeten wij eens overleggen wat we met jou zullen doen, meneer de bandiet. Ik geloof dat het 't beste zal zijn, de politie op te bellen. Ik wil je echter een kansje geven, als je me zegt waar professor Lynch zich op het ogenblik bevindt.

— Dat weet ik niet, luidde het antwoord, maar al wist ik het, dan kreeg je van mij toch niet te horen waar de Meester zich bevindt.

Raffles haalde de schouders op.

— Je zult het zelf zo hebben gewild, zei hij. Ook zonder jou zal ik het verblijf van Lynch wel weten uit te vinden. Je wilt mij zeker ook niets zeggen van een zekere portefeuille met geldswaarde, welke je aan een zekere gezant hebt ontstolen?

— Ik weet niet wat je bedoelt, antwoordde de bandiet kortaf.

— O, nee. Weet je dat werkelijk niet? Sta mij dan toe je geheugen wat op te frissen. Een paar uren geleden is in het Hotel Cecil de Siamese gezant, die daar zijn bruiloft vierde, op een brutale, ik moet zelfs zeggen op een geniale wijze, opgelicht. Opgelicht in tweeërlei betekenis. Hij is namelijk ontvoerd en ik kan er geen ogenblik aan twijfe-

len of men zal hem wel goed hebben gefouilleerd. Ik kan je dit wel in vertrouwen mededelen, omdat je mij toch niet meer zult kunnen schaden.

— Misschien, schreeuwde de bandiet.

Hetgeen er nu volgde, gebeurde zo snel, dat Raffles en Brand zich later ternauwernood konden herinneren hoe alles was voorgevallen.

De touwen waarmee de bandiet gebonden was, vielen losgeknoopt langs zijn armen neer, met een paar geduchte sprongen was hij bij het raam, rukte een der zware gordijnen terzijde, wikkelde dit om zijn vuist en sloeg een der ruiten in.

Het volgend ogenblik stond de schurk op de vensterbank en was naar beneden gesprongen.

Het venster bevond zich hoogstens op twee en een halve meter van de grond en de bandiet kwam in een dikke laag zachte teelaarde van de tuin terecht.

Als een haas sprong de man over de bloemenperken en had in een ommetien het lage tuinhek bereikt.

Maar in de kamer waren de beide mannen spoedig van hun verrassing hersteld.

— Hem na, Charles, misschien is er nog niets verloren, schreeuwde Raffles.

— Maar je bent zó toonbaar, riep Brand.

— Komt er geen bliksem op aan. Het is laat en donker.

Hij snelde naar de zijkamer, greep daar een huisjasje dat hij over zijn stukgescheurd hemd aanschoot, en haalde uit een der zijzakken een slappe pet, die hij zich op het hoofd drukte.

Bij het raam gekomen, zagen zij juist hoe de vluchteling aan de andere zijde van het hek zich liet vallen, even om zich heen keek en toen op een taxi toesnelde, die op enige afstand geparkeerd stond.

Op hun beurt snelden de beide mannen de tuin door, klommen vliegensvlug over het hek en renden de vluchteling achterna.

Deze was hun echter een vijftigtal meters voor.

De achtervolgers zagen hoe hij bij de auto bleef staan en met drukke gebaren met de chauffeur scheen te spreken.

Deze wachtte blijkbaar op iemand, die in een der huizen een bezoek aflegde en scheen weinig lust te hebben de man, zonder jas en zonder hoed, die hijgend voor hem stond en hem als het ware smeekte hem weg te vervoeren, in zijn auto te nemen.

Maar de woordenwisseling duurde niet lang.

Tot hun verbijstering zagen zij, dat de bandiet de chauffeur plotseling een onverhoedse slag tegen de kaak toebracht, zodat deze van zijn zitplaats tuimelde.

Het volgende ogenblik, toen de achtervolgers zich op hoogstens tien meter van de auto bevonden had de handlanger van Lynch de plaats van de chauffeur ingenomen, en reed in volle vaart weg.

— Vervloekt, riep Raffles uit, terwijl hij de vuisten balde. De schurk ontkomt ons toch nog. Maar stil, misschien kan de chauffeur ons wel inlichten.

Zij gingen naar de man toe, een boom van een vent, die reeds weer, hoewel blijkbaar een beetje duizelig, overeind was gekrabbeld.

— Erg bezeerd, goede vriend? zei Raffles, terwijl hij de chauffeur krachtig bij de arm heen en weer schudde.

— Neen, mylord, klonk een welbekende stem. De vuistslag van die smeerpoes is voor de helft op mijn valse baard terecht gekomen en dat heeft de kracht gebroken.

— Henderson, riep Brand met een onderdrukte juichkreet uit. Ben je het waarachtig.

— In eigen persoon, mijnheer Brand, antwoordde de chauffeur trouwhartig, terwijl hij zijn verschoven valse baard weer recht trok.

— Maar hoe kom je hier, James? vroeg Raffles verbaasd.

— Dat is in een paar woorden verteld, mylord. Ik wist, dat gij in het huis in de Victoriastraat waart en omdat ik vermoedde, dat gij wel met een gevaarlijk klusje zoudt bezig zijn, ben ik maar zo vrij geweest, nadat ik de auto naar Roxhiel had gebracht en per trein was terug gekeerd, om met een onzer auto's die het uiterlijk van een taxi heeft, hier post te vatten.

Een zware klap op zijn schouder was de beloning van de brave chauffeur.

— Maar zeg mij nu eens gauw, wat die man allemaal te vertellen had.

— Wel, mylord, hij vroeg of ik hem wilde rijden.

— En je hebt geweigerd?

— Dat spreekt van zelf. Toen bood hij me een pond sterling als fooi aan als ik hem naar de herberg «De Rode Haan» in Shepherd's Bush wilde brengen.

— Goed zo. Dan is misschien nog niet alles verloren, riep Raffles uit.

— Maar Edward, kwam Brand met zachte stem, zouden we nu werkelijk het avontuur maar niet liever opgeven?

De Grote Onbekende keek hem met vragende blik aan.

— Meen je dat in ernst?

— Zeker. De gevaren stapelen zich ieder ogenblik rondom ons op.

— Des te meer reden om ze zo spoedig mogelijk te overwinnen, zei Raffles kortaf. Hoe is het, ben je van zins me te volgen of laat je me in de steek?

Brand greep de hand van zijn vriend en drukte die krachtig, dat was zijn enig antwoord.

— Op weg dan, zei Raffles. Wij moe-

ten om te beginnen een snelle auto hebben.

— Is hier een garage in de buurt? vroeg Brand.

— Op honderd meter hier vandaan, antwoordde Raffles. Je begrijpt, dat ik de plaatselijke gesteldheid rondom dit huis zeer goed ken. Kom, laat ons wat voortmaken.

De drie mannen snelden de Victoria-street in, en hadden weldra de garage bereikt.

Raffles huurde een snelle auto, Henderson nam achter het stuurwiel plaats, nadat hij zich van een der revolvers voorzien had, welke Brand bij zich droeg.

— Luister nu eens goed, James, zei Raffles fluisterend. Je zult natuurlijk je eigen auto onmiddellijk herkennen. Zodra dit het geval is, moet je trachten er zo dicht naast te komen dat ik het portier nog juist gemakkelijk kan openen. De rest kun je aan mij overlaten.

Henderson knikte, ten teken, dat hij het begrepen had.

Het portier sloeg dicht.

De achtervolging was begonnen.

Na een poos werden de straten nauwer en de huizen morsiger; men had een der mindere volksbuurten bereikt.

Plotseling slaakte Raffles een lichte kreet.

Op vijftien meter voor hen uit reed in snelle vaart een oude huur-auto.

Raffles had de wagen dadelijk herkend, en ook Henderson wist wat hem te doen stond. Hij matigde vaart en binnen enkele seconden hadden zij de vluchteling ingehaald.

Zij bevonden zich in een tamelijk brede, donkere straat in een volksbuurt, op het ogenblik zo goed als verlaten en dus gunstig om de overval te beproeven.

Met onnavolgbare behendigheid stuurde Henderson de auto zo dicht naast die van de bandiet, dat de ruimte er tussen nauwelijks een halve meter bedroeg.

Raffles had de kruk van het portier in de ene hand, zijn revolver in de andere genomen, en loerde naar buiten als een tijger, die zijn prooi gaat bespringen.

Brand hield zich gereed zijn vriend aanstonds te volgen.

Op het ogenblik dat het portier zich op ongeveer dezelfde hoogte bevond als dat van de achtervolgde wagen, opende Raffles het portier, wenkte Brand en voor de chauffeur van die auto goed wist wat er eigenlijk gebeurde, werd hij op zij geduwd en zag de loper van twee revolvers op hem gericht.

De bandiet slaakte een gebrul van woede en tastte naar zijn zakken, ofschoon hij wist, dat dit nutteloos was; zijn revolver was hem in het huis in de Victoria Street ontnomen en het mes, dat hij verborgen had weten houden, stak in de borst van de man, die hij onwillens van het leven had beroofd.

Met vaste hand had Raffles het stuurwiel gegrepen, terwijl Brand de bandiet met zijn revolver in bedwang hield.

Raffles stuurde de auto de eerstvolgende dwarsstraat in, welke hij snel ten einde reed, totdat zij een stille wijk bereikt hadden, die pas in aanbouw was en waar de afgebouwde huizen ver uiteen stonden.

Midden in een nog onbebouwd terrein vol bouw materiaal stopte Raffles.

Dadelijk hoorden de drie mannen achter zich het geluid van sterk gremde wielen. Henderson, die wel begreep, dat men hem nodig zou hebben, had de auto waarvan Raffles zich meester had gemaakt steeds in het oog gehouden en was zijn meester gevolgd.

Hij stapte uit, kwam haastig toelopen en spoedig was de bandiet stevig met touwen gebonden en gekneveld.

Daarna kreeg hij nog een blinddoek voor en werd hij in de auto neergezet.

— Nu zal ik je eens wat zeggen, James, zei Raffles op zachte toon. Je houdt naast deze schurk de wacht en verliest hem geen seconde uit het oog. Wij hebben namelijk de grote eer ons van een boeienkoning te hebben meester gemaakt. Reeds heeft hij zich deze avond tweemaal weten te ontdoen van zijn stalen boeien en van de touwen, waarmee wij hem gebonden hadden. Ga dus zo zitten, dat je voortdurend zijn handen in het oog kunt houden. Ik stel jou ver-

antwoordelijk voor zijn ontvluchting, die ons in het grootste gevaar zou kunnen brengen.

— Wees gerust, mylord, antwoordde de chauffeur. Ik verzeker u, dat hij ons niet meer zal ontsnappen.

— Ingestapt dan.

— Jij, Charles, ga naar de Cromwellstreet en zet daar onze wagen in de garage. Ga vervolgens per taxi naar het kleine huis dicht bij Shepherds Bush.

Spoed is gewenst, want wij moeten aanstonds aan de slag.

— En waar breng je die bandiet heen?

— Je weet, dat wij daar een kelder hebben, waar wij hem kunnen opsluiten en waaruit hij onmogelijk zal kunnen ontsnappen, ook al slaagt hij er in zich nogmaals van zijn boeien te ontdoen.

Brand stapte in en reed weg, terwijl Raffles de auto, waarmede de bandiet gevlucht was, door een aantal kronkelende straten naar een klein huis bracht in het East-End van Londen, op ongeveer een kwartier lopens van Shepherds Bush, dat uitmuntend geschikt was voor dergelijke ondernemingen.

Het bevond zich niet direct aan de straat; men moest eerst een oude, brede koetspoort onder door en bereikte dan een tamelijk grote binnenplaats, waaraan verscheidene eeuwenoude huizen grensden.

De deur van het huis, hetwelk Raffles hier bezat, stond in een donkere hoek en zo viel het Raffles gemakkelijk de gevangene met de hulp van Henderson snel uit de wagen binnenshuis te brengen.

Zonder 'n ogenblik te verliezen brachten de beide mannen de bandiet, die nog altijd gebonden en geblinddoekt was, langs een steile, smalle trap naar een kelder, die licht ontving door een klein matglazen ruitje in de zijmuur, dat zich ongeveer tien meter boven de grond bevond.

De muren van de kelder vertoonden geen enkel steunpunt en de deur was zeer zwaar.

Het zou zelfs voor een ongeboeide

man, die over het vrije gebruik van zijn handen kon beschikken, onmogelijk zijn, om zich uit deze gevangenis te bevrijden.

Ten overvloede echter overtuigde Raffles er zich van, dat het zo goed als onmogelijk was zich uit de knellende band van de touwen te bevrijden. Daarop werd de deur van de kelder achter de gevangene gesloten, nadat Raffles hem had gezegd, dat hij binnen enkele uren zou worden bevrijd.

Raffles en Henderson gingen naar boven en een klein schaars gemeubeld vertrek binnen hetwelk echter een aantal geheime kasten bevatte, vol kleren, uniformen, hoofddeksels en pruiken.

Raffles keek Henderson even aan en zei:

— Er behoeft aan jouw uiterlijk niets veranderd te worden. Ga maar vast achter het stuurwiel zitten en wacht tot ik bij je kom.

— Wilt gij mij niet zeggen, hoe gij er zult uitzien, opdat ik u dadelijk zal herkennen, mylord? vroeg Henderson.

Raffles dacht even na en zei toen:

— Ik zal er uitzien als een gewoon werkman, die te diep in het glaasje heeft gekeken.

Toen Henderson verdwenen was, begon Raffles zich snel te verkleeden.

En opnieuw bleek, welk een groot acteur er in deze man verloren was gegaan.

Zijn groot talent school hierin, dat hij zich niet alleen uitmuntend wist te grimeren, zodat hij volkomen onkenbaar was, maar dat hij zich ook geheel vereenzelvigde met de personen, welke hij moest voorstellen.

En zo was hij dan ook na een half uur niet meer Lord Edward Lister, die zich het masker van een dronken werkman heeft voorgebonden, maar hij was dat inderdaad.

Zijn ogen hadden hun glans geheel verloren en keken dof, zonder besef, voor zich uit, zijn wangen vertoonden een hoog rode kleur ter hoogte van de jukbeenderen, terwijl de rest vaal en groezelig was.

Van onder zijn haveloze pet staken de rossige haren maar alle kanten uit.

Kortom, hij vertoonde het volmaakte type van de gewoonte-drinker.

Tevreden over zijn werk, borg hij zorgvuldig de kleren weg, die hij had uitgetrokken en verliet het vertrek, ten-einde zich naar de wachtende auto te be-geven.

Een gekraak op de trap deed hem stilhouden.

Hij opende de deur zorgvuldig op een kier en glimlachte gerust gesteld.

Boven op het portaal vertoonde zich het lachtend gelaat van Charles Brand.

— Ben je daar al? Dat is eerder dan ik kon hopen.

— Ik heb gereden als de duivel, zei Brand, en ook de chauffeur van de taxi heeft zijn best gedaan.

— Nu, kom dan maar gauw binnen, want je moet je ook nog verkleeden.

— Wat moet ik voorstellen? vroeg Brand.

— Nu, ik geloof, dat zo'n matrozenpakje het beste is. Zeelui komen hier veel in de buurt als ze aan het passagieren zijn.

— En wat doen wij met Henderson? vroeg Brand, terwijl hij het vertrek binnentrad.

Raffles dacht even na en zei:

— Misschien, of bijna zeker, krijgt Lynch hem ook wel te zien, dus is het toch wel raadzaam, dat wij zijn gelaat veranderen. Maar zijn chauffeurs uniform kan hij wel aanhouden.

Raffles liep de trap halverwege af, en liet een vreemd gefluit horen, waarop de chauffeur direct reageerde.

— Wij zullen je gezicht toch maar

wat veranderen, James, zei Raffles glimlachend.

— Zoals gij wilt, mylord, zei de chauffeur, die er zelfs niet aan dacht naar de reden dezer vermomming te vragen.

Beiden gingen weer naar boven en spoedig had Raffles de reus door een goed aangebrachte verandering in zijn gelaat onkenbaar gemaakt.

Brand had zich inmiddels in een matrozenpak gestoken, en nu waren de mannen gereed voor hun expeditie.

— Gaan wij lopen? vroeg Brand.

— Gedeeltelijk, antwoordde Raffles. Wij gaan per auto naar een garage op slechts vijftig pas afstand van « de Haan ». De auto kan ons nog wel te pas komen.

Na de deur zorgvuldig gesloten te hebben, daalden de drie mannen de trap af en stapten in de auto.

Binnen enkele minuten hadden zij de garage bereikt, waar de auto werd neergezet.

Henderson legde de garagehouder uit, dat de auto in ieder geval gereed moest worden gehouden, want dat hij met zijn « vrachtje » slechts even een druppel ging drinken.

Raffles was dadelijk in zijn rol.

Onvast ter been, en nu en dan met dronkemansstem een liedje aanheffend, dat hij echter na de eerste maten weer wisselde voor een ander, liep hij licht zwaaiend over het trottoir.

De drie mannen hadden voorzichtigheidshalve afgesproken, niet tegelijk de kroeg binnen te gaan.

HOOFDSTUK VII

IN DE HERBERG « DE RODE HAAN »

Raffles was de eerste, die binnen trad.

Hij zag dadelijk, dat hij zich bevond in een kroeg, die merendeels bezocht wordt door taxichauffeurs, havenarbeiders, matrozen, straatmeiden en meer van dat gespuis, dat overdag niets uitvoert en slechts leeft van de beroving hunner slachtoffers.

De gelagkamer was tamelijk groot, maar laag van verdieping.

Er bevonden zich op dat ogenblik niet veel bezoekers in het zwart beroekte vertrek.

Rechts van de deur bevond zich een lage tapkast waarachter een kroegbaas met een zeer gemeen uiterlijk stond.

Dadelijk liet Raffles zich op een stoel aan een leeg tafeltje neervallen en bestelde een glas bier.

De waard nam de nieuwe bezoeker even op met een snelle blik uit zijn kleine varkensoogjes en bromde toen:

— Ik geloof anders, dat je voor vanavond wel genoeg hebt, broer.

— Dat gaat je geen bl... bliksem an, kwam het hikkend uit de mond van Raffles. Ik ben pas begonnen. Kom maar gauw over de brug met je rotbier.

De waard haalde de schouders op, schonk een glas vol uit de bierkraan en schoof het over de toonbank naar Raffles toe.

Deze sloeg de inhoud van het glas in

één teug naar binnen.

Het bier, zogenaamd pale ale zag er nog al giftig uit, maar Raffles scheen het met evenveel gemak en smaak te drinken als ware het de fijnste Bourgogne.

Hij schoof het ledige glas terug en zei:

— Schenk nog maar eens vol.

De kroegbaas keek Raffles even met loerende blik aan en zei toen:

— Laat me eerst eens zien of je centen hebt.

— Centen, schreeuwde de gewaande dronkelap, meer dan jij ooit bij mekaar hebt gezien.

Meteen stak hij de hand in een zijner broekzakken en rammelde daar met een hand vol klein geld.

De kroegbaas, die zich reeds weer naar de tapkast had gewend, bleef stokstijf in dezelfde houding staan.

Zijn gluperige ogen kregen een hebzuchtige glans en er scheen een vals licht in.

— Wel, wel, het schijnt je goed te gaan in deze wereld, zei hij met een poging om geestig te zijn, ofschoon zijn stem enigszins beefde.

— Het gaat mij best. Het gaat mij zo goed, als het mensen moet gaan, die ze alle vijf bij elkaar hebben, en op hun tijd niet bang zijn voor een flinke knok-

partij.

De kroegbaas werd opmerkzaam.

Hij begreep, dat deze man een avontuurte moest hebben gehad, dat hem op de een of andere wijze een hand vol geld in de zak had gebracht.

Hij boog zich voorover over zijn toonbank, terwijl hij zijn klant het volle glas opnieuw toeschoof, en zei vertrouwelijk:

— Je hebt zeker een aardig zaakje aan de hand gehad, waarin je dat verdiend hebt.

Raffles sloeg kwasi woedend met zijn vuist op het zink van de toonbank, en riep:

— Wil jij wel eens g... g... gauw je veel te grote b... bek houden, lelijke giftmenger. Zie ik daar naar uit. Ik heb het eerlijk zelf verdiend, ha, ha. En het ging gemakkelijk genoeg, dat verzeker ik je.

— Houd je gemak en maak je niet kwaad als je er een geheim van wil maken, zei de kroegbaas zacht.

— Een geheim? Waarom zou het een geheim zijn? riep de gewaande werkmán uit. Ik durf er gerust voor uitkomen. Ik heb dit geld gekregen van een deftige mijnheer met een lange baard, die ik geholpen heb om zo'n vent in een kelnerspák netjes in een auto te loodsen. Het was daar ergens... wacht eens, waar was het ook weer? Ja, nu weet ik het, het was in de Victoria Street.

De kroegbaas had aandachtig toegeluisterd, en er verscheen een enigszins angstige uitdrukking op zijn grof gelaat.

Hij wist zelf niets af van de onderneming tegen de Siamese gezant, maar een van de medeplichtigen van Lynch, die even tevoren met enige makkers was binnengekomen, had zich een paar woorden laten ontvallen, waaruit hij begrepen had, dat er in de Victoria Street iets ernstigs was voorgevallen.

Zonder zich om te draaien bracht hij de rechterhand naar een electrisch knopje onder aan de rand van de toonbank, en drukte er op.

— Het was een rare geschiedenis, vervolgde de gewaande dronkaard. Ik loop daar zo, niets vermoedend, over het trottoir, en in eens komen er twee

mannen om zo te zeggen als knikkers uit een huis rollen. En daar begon het lieve leventje. Ik kom zo'n beetje dichterbij en opeens roept die man met de baard: « Wil je vijftig pond verdienen? » Dat hoef je mij geen tweemaal te vragen, zeg ik, kom maar op met je vijftig pond. Maar zeg me eerst, wat je tegen die man daar hebt, want ik ben een fatsoenlijke vent, en ik wil mijn handen niet vuil maken aan een smerig zaakje. Toen zegt die man met zijn geitenbaard tegen me: Weet je wie het is? Het is John Raffles en ze hebben duizend pond op zijn hoofd gezet. Daar kun je wat van krijgen, als je me helpt hem in die auto te te... te... hoe zei hij dat ook weer? ...te...te lanceren... nee... te rapportereren... nee te deponeren. Nou, toen bedacht ik me niet langer, hé. Ik spooog zo eens effetjes in m'n handen en een paar seconden later zat mijnheer netjes gebonden in de auto, zo mak als een lam en zo stil als een muisje. Ik kreeg m'n vijftig pondjes, en die mijnheer met de baard zei, dat ik maar naar « De Rode Haan » moest gaan, dat hij mij nog wel zou kunnen gebruiken, en daar ben ik nou.

De kroegbaas had met stijgende verwondering naar het verhaal geluisterd.

Maar voor hij een opmerking kon maken, ging er een deur in de gelagkamer open en verscheen er een man met gitzwart haar en kleine, diepliggende ogen op de drempel.

Blijkbaar was hij gewaarschuwd door het geluid van de electrische bel.

Onmerkbaar wenkte de kroegbaas met het hoofd, en de man kwam langzaam nader.

De kroegbaas knikte in de richting van de gewaande werkmán en fluisterde toen zacht:

— Ik geloof dat hij iets weet... van dat geval in de Victoria Street.

Snel vestigde de man met het zwarte haar zijn doordringende ogen op het gelaat van de dronkaard, terwijl in korte woorden de kroegbaas hem mededeelde, wat Raffles zoëven gezegd had.

Het gelaat van de vreemdeling betrok.

— Er moet iets niet in orde zijn,

mompelde deze. Wij wachten beneden tevergeefs op onze vier mannen en wij begrijpen maar niet, waar zij blijven. Er moet iets spaak zijn gelopen. Zo, weet deze kerel er meer van? Wij zullen hem mee naar beneden nemen.

— Is dat niet gevaarlijk? vroeg de kroegbaas fluisterend.

— Welneen, hij is half dronken.

Op dat ogenblik ging de deur van de gelagkamer, die op straat uitkwam, open, en Henderson trad binnen.

Nauwelijks had Raffles hem gezien of hij melkterde een echt dronkenmans lachje en riep:

— Kijk eens, daar heb je mijn chauffeurje, ook.

— Hé ouwe jongen, heeft jou dat grapje ook vijftig pond opgeleverd?

De chauffeur bleef verbaasd naar de vrager staan kijken, hij scheen de dronken man niet dadelijk te herkennen.

— Kom nou, ging Raffles voort, wat heb ik nou? Je hebt me toch geholpen om die vent in de Victoria Street in de auto te laden? Hou je nou maar niet van de domme.

Nu begreep Henderson, met wie hij te maken had en waar zijn meester heen wilde, en zei kwars nijdig:

— Moet je dat aan de grote klok hangen, kwibus? Moet iedereen dat weten? Hou toch je bek, kerel.

Maar reeds was de man met het zwarte haar tussenbeide gekomen.

Hij legde zijn hand op een arm van de chauffeur, wierp een snelle blik om zich heen en zei fluisterend:

— Niet zo luid. Je bent hier in veilig gezelschap. Je kunt ons vertrouwen. Ik geloof, dat jij meer weet van dat gevalletje, waarin wij groot belang stellen. Wil je ons vertellen, wat je weet?

Henderson wierp Raffles een snelle, vragende blik toe.

— Wat zit er voor mij an? vroeg hij brutaal.

— Dat zal er van af hangen, maar ik geloof niet, dat je met lege handen zult weggaan, antwoordde de man met het zwarte haar.

Nu ging de deur ten derde male open en Brand, de matroos, trad binnen.

Zonder op het groepje bij de toonbank acht te slaan, ging hij zitten en bestelde een glas bier.

Henderson scheen nog even na te denken en antwoordde toen:

— Nu, vooruit, ik zal jullie vertellen, wat ik weet. Maar niet hier, want die lui daar zitten al te luisteren.

Inderdaad waren de bezoekers thans opmerkzaam geworden en de handlanger van Lynch achtte het noodzakelijk de beide bezoekers mede te tronen.

— Ga maar mee, zei hij fluisterend. Wij kunnen ook ergens anders op ons gemak praten.

Hij wisselde snel een paar woorden met de kroegbaas, van welke gelegenheid Raffles gebruik maakte om Brand vlug toe te fluisteren:

— Hier blijven en onze aftocht dekken. Houd vooral die kroegbaas in de gaten.

Aanstands begaven de drie mannen zich nu naar de achterdeur en waren het volgende ogenblik verdwenen.

Brand deed alsof zijn plaats hem niet beviel, stond op en ging zo dicht mogelijk bij deze deur zitten. Hij luisterde scherp naar alle geluiden, die beneden uit het huis kwamen.

Intussen waren Henderson en Raffles de man met het zwarte haar door een kleine, smalle gang gevolgd en vervolgens een oude half vermolmde trap afgedaald.

Deze trap liep uit op een smalle deur, welke de man met het zwarte haar behoedzaam opende.

De binnentredenden bevonden zich nu in een klein vertrek, slecht verlicht door een klein petroleumlampje.

Het was echter licht genoeg om te kunnen zien, dat er zich in het vertrek drie mannen bevonden, waarvan er twee aanstands opstonden toen de deur open ging. De derde kon niet opstaan, want hij was op zijn stoel vastgebonden, het was de Siamese gezant.

Een doek was voor zijn mond gebonden, zijn handen waren met stevige touwen op zijn rug bevestigd en zijn benen aan de stoelpoten vastgemaakt.

Raffles begreep dat Lynch hoopte een groot losgeld voor de ontvoerde man te

krijgen, en wierp Henderson een snelle blik toe.

Toen maakte hij een linkse buiging voor de twee mannen, die aan de wrakke tafel in het midden van het sombere vertrek zaten, en zei:

— Goeden avond, heren. Die vent heeft mij hier binnen geloodst, maar de duivel mag me halen als ik weet, wat jullie eigenlijk van me willen.

Toen pas scheen hij de Siamese gezant in het oog te krijgen.

— Wat is dat voor een raar kereltje? riep hij verbaasd uit. Wat een gek bruin kleurtje... en wat een mooi pak... maar waarom zit die knul op zijn stoel vastgebonden?

— Let daar maar niet op, zei een der mannen op dreigende toon. Dat gaat je niet aan. Wat doen die twee mannen hier, Dick? zo wendde de spreker zich tot de man met het zwarte haar.

— Hij en die chauffeur kunnen ons iets over dat geval in de Victoria Street vertellen, luidde het antwoord. De vent is half zat, maar de meester zal de waarheid wel uit hem weten te krijgen. Waar blijft hij toch?

— Hij zal wel ieder ogenblik komen, antwoordde de bandiet.

Hij wees naar de Siamees en vervolgde:

— De meester is er op uit... om die daar.

En het is voor die bruine broer te hopen, dat zijn bruid met de duiten over de brug komt... anders kon het er wel eens beroerd voor hem uit gaan zien.

Terwijl de man sprak, viel de blik van Raffles op een grote portefeuille, die midden op de tafel lag.

Zonder een ogenblik zijn kalmte te verliezen, trad hij op de tafel toe, pakte de portefeuille, opende deze snel, wierp er een blik in en stak haar doodbedwaard in zijn binnenzak.

De drie bandieten meenden hun ogen niet te kunnen vertrouwen.

Zij stonden nu alle drie om de tafel heen en keken de gewaande dronkaard met starende ogen en open mond aan.

— Wat moet dat betekenen? vroeg Dick eindelijk.

— Wel, dat is nog al duidelijk, antwoordde Raffles, met een geheel veranderde stem. Ik doe deze portefeuille van eigenaar veranderen.

Nog terwijl hij sprak, trok Raffles bliksemsnel een vlijmscherp mes uit zijn zak, was met een paar stappen bij de gebonden Siamees, en sneed met één krachtige haal de touwen door die hem bonden.

— Verraad, brulde Dick, terwijl hij naar de deur snelde.

Maar daar stond Henderson, die hem de weg versperde.

Dick trok zijn revolver, maar kreeg de tijd niet het wapen te gebruiken.

Henderson hief zijn rechtervuist op, en het volgende ogenblik rolde de bandiet, door een hevige slag tegen de kin getroffen, over de vloer, terwijl de revolver hem uit de hand vloog.

Maar de twee andere bandieten waren inmiddels van hun schrik en woede bekomen.

Bliksemsnel wierp een hunner de tafel om, en zocht dekking achter de aldus gevormde borstwering.

Twee schoten knalden snel achter elkaar.

Raffles stiet een kreet uit.

Hij was door een kogel aan de pols getroffen.

Op zijn beurt trok hij zijn revolver en vuurde.

Een rauwe gil weerklonk.

Een der bandieten was dodelijk aan het hoofd gewond.

Intussen had de Siamese gezant de touwen die hem omkneld hadden gehouden, van zich afgeschud.

Nakorn Surasri was een moedig man en hij aarzelde geen ogenblik de mannen te hulp te komen die hem zo onverwacht hadden bevrijd.

Met een sprong als van een tijger wierp hij zich op Dick, die juist weer overeind was gekrabbeld en Raffles van achteren wilde overvallen, gewapend met een groot dolkmes.

De Siamees greep de opgeheven arm van de schurk, wrong die met geweld naar achteren zodat de ellendeling van pijn gilte, terwijl het mes hem ontviel.

— Ik dank u, sir, zei Raffles op hof-

felijke toon. Gij zijt daar juist bijtijds gekomen; ik zal het mij weten te herinneren.

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken, of het toneel veranderde.

De deur vloog open en drie mannen drongen het vertrek binnen.

Een hunner was Lynch, de Koning der Misdadigers.

Blijkbaar had hij reeds in de gelagkamer of op de trap het lawaai van de worsteling gehoord, en begrepen wat er aan de hand was.

— John Raffles, brulde hij. Eindelijk. Je komt hier niet levend vandaan.

— O, ja? riep Raffles, die zich snel had omgedraaid en nu tegenover zijn doodsvijand stond, op alles voorbereid.

Het was echter niet te ontkennen, dat de toestand hachelijk was.

Een der bandieten was buiten gevecht gesteld, maar daarentegen waren er drie nieuwe te hulp gekomen.

De partijen stonden nu drie tegen vijf.

Gelukkig kon de man achter de tafel niet schieten, daar hij de binnentredende mannen niet wilde treffen.

Van die gelegenheid maakte Raffles dadelijk gebruik.

Zijn revolver knalde.

De man achter de tafel tuimelde met een doordringende gil achterover.

De kogel had hem midden in de borst getroffen.

Lynch slaakte een waar gebrul van woede.

— Vooruit, mannen! valt aan! riep hij.

Een vreselijke worsteling begon.

Raffles begreep, dat het nu om zijn leven ging.

Lynch zou geen genade kennen, als hij in deze strijd de overwinning zou behalen, daar kon hij zeker van zijn.

De Siamees, hoewel ongewapend, bleek een voortreffelijk bondgenoot te zijn.

Hij verstond blijkbaar uitmuntend de kunst van Judo en het Jiu-Jitsu, de Japanse vechtmethodes, en paste deze met succes toe.

Reeds had hij een der bandieten zodanig toegetakeld, dat de schurk, krimpend van pijn, over de grond kronkelde.

Ineens voelde Raffles zich van achteren vastgrijpen.

Lynch had zich op zijn doodsvijand geworpen.

Hij had de rechterhand van Raffles met zijn linker gegrepen, zodat de Grote Onbekende niet in staat was, van zijn revolver gebruik te maken.

Henderson durfde niet schieten, daar de twee mannen als slangen om elkaar heen kronkelden en hij evengoed zijn meester als de Koning der Misdadigers had kunnen treffen.

De tafel vloog terzijde bij de hevige bewegingen die de worstelenden maakten. Stoelen vielen om en belemmerden de anderen in hun strijd.

De petroleumlamp viel om... en het vertrek was meteen in volslag duisternis gehuld.

Maar de twee doodsvijanden gaven de strijd niet op.

Raffles was er in geslaagd de rechterpols van zijn tegenstander te grijpen, wiens krachten hem blijkbaar begonnen te begeven.

Met ongekende kracht had Raffles het spitse mes in de vuist van zijn tegenstander weten om te draaien, dat thans tegen de eigen borst van de bende-chef was gericht.

Tevergeefs trachtte hij zich te verzetten, en zijn pols uit de ijzeren greep te bevrijden.

Langzaam maar zeker naderde de dodelijke punt zijn lichaam.

Reeds voelde hij hoe de punt door zijn kleren drong.

Maar ineens slaakte ook Raffles een kreet van pijn.

Met een laatste krachtsinspanning had Lynch zich voorover gebogen en zijn tegenstander uit alle macht in de hals gebeten.

Even verflauwde de greep van Raffles. Maar toen drong de mespunt door de jas van zijn vijand...

Nog enkele seconden en Lynch zou door zijn eigen wapen gedood zijn...

Plotseling hoorde men de stem van Henderson.

— De lamp, schreeuwde hij.

Wat was er geschied?

De lamp was bij het omvallen op

een hoop oude gonje zakken terecht gekomen, die daar gereed lagen om er buit in te vervoeren... de zakken waren eerst gaan smeulen, maar eensklaps sloeg de vlam er uit.

Een verstikkende rook begon spoedig het kleine vertrek, waarvan de deur was toegeworpen, te vullen.

Raffles voelde reeds, hoe de rook hem het ademen moeilijk maakte.

Nog één keer drukte hij uit alle macht het wapen dieper in het lichaam van zijn tegenstander toen stond hij wankelend en bloedend op.

— Weg riep hij. Wij zullen hier levend verbranden.

Inderdaad, reeds vatte het houtwerk van het vertrek vlam.

Ook de bandieten zagen het gevaar en twee hunner waren het eerst bij de deur.

Snel achtereen blafte de revolver van Henderson...

Reutelend stortten de schurken ter aarde. Over hun lichaam heen te stappen en de deur open te rukken was het werk van een ogenblik.

Henderson, zijn meester ondersteunend, die veel bloed verloor, sneide de trap op, gevolgd door de Siamese gezant.

Een dikke rookwolk golfde hen achterna.

Zij renden de smalle gang door en Henderson smeed de deur van de gelagkamer open.

Op de drempel stond Brand, in iedere hand een revolver, waarmede hij de kroegbaas en een paar van diens medeplichtigen in bedwang hield.

Op het gezicht van de bevrijde gevangene slaakte de kerel een kreet van woede.

Hij wilde de vluchtelingen de weg versperren maar een kogel uit de revolver van Brand, die hem in de dij trof, deed hem neerstorten.

Binnen enkele seconden hadden de vier mannen zich een doortocht naar de straatdeur gebaad, die Henderson openrukte. Als een haas snelde hij naar de garage.

Ofschoon Raffles nog steeds bloedde uit de wonden die hij bij de worsteling

had opgelopen, deed de buitenlucht hem toch goed, en voelde hij zich nog slechts een weinig duizelig.

De auto kwam aanrijden en de drie mannen stapten er snel in, nadat Raffles Henderson een paar woorden had toegesproken.

Henderson reed weg, juist toen er twee agenten kwamen toelopen, blijkbaar gealarmeerd door het geschreeuw van de omwonenden die de brand ontdekt hadden.

Henderson reed aan één stuk door naar de Cromwellstreet, en stopte, niet ver van de villa van Lord Aberdeen.

Toen wendde Raffles zich met een efgenaardige glimlach om zijn lippen tot de Siamese gezant, en zei:

— Mijn waarde heer... hier scheiden zich onze wegen. Gij bevindt je nu op weg naar uw bruid, die u wel met grote ongerustheid zal verbeiden. Zoals zij ziet, zult gij hier gemakkelijk een taxi kunnen vinden die u naar het hotel Cecil brengt. Hier in mijn binnenzak heb ik de portefeuille, die men u heeft ontstolen... daar hebt gij haar terug.

Met een lichte buiging overhandigde Raffles de Siamese het kostbare stuk en vervolgde toen:

— Gij hebt al een paar malen gevraagd wie ik ben en ik heb daar niet op geantwoord, om redenen, die u aanstonds duidelijk zullen worden. Want om u de waarheid te zeggen, was ik er op uit getrokken om u zelf die portefeuille afhandig te maken. Neen, gij behoeft niet te schrikken. Wees gerust; gij hebt nu niets meer van mij te vrezen; het spreekt vanzelf, dat ik een man die mij zoëven het leven heeft gered, niet kan bestelen.

De Siamees meende te dromen.

Hij begreep niets, maar dan ook niemendal, van deze geheimzinnige man.

Maar de portefeuille in zijn hand was in ieder geval geen droom.

Toen zei hij:

— Gij hebt mij bevrijd. Wie weet wat er met mij gebeurd zou zijn, als gij er niet waart. Wilt gij niet toestaan u te danken?

— Laat ons zeggen dat wij quitte zijn, waarde heer, hernam Raffles. Ik houd

er niet van bedankt te worden.

De Siamees was intussen uitgestapt.

Hij wierp nog eens een lange blik op het gelaat van de man die hem eerst was komen bevrijden en hem nu, zo eenvoudig alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, een half miljoen pond terug gaf, die hij gemakkelijk had kunnen behouden.

Met opgeheven hand wuifde hij een laatste groet en verwijderde zich.

Henderson reed snel door, en sloeg

de weg in naar de kleine zijdeur in de parkmuur.

Voorzichtig werd Raffles naar binnen gedragen.

Gedragen... want het bloedverlies had hem het bewustzijn doen verliezen.

Door de doek, die Brand om de wond had gewikkeld, sijpelde langzaam het bloed uit de beet, de Grote Onbekende toegebracht door zijn doodsvijand, op het ogenblik dat deze zou sterven...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Waanzinnige

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Cactus Clancy wint! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opdracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woestijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266